

BĒRNĪBA

1904.gadā mans tēvs dzīvoja Odesā. Tur viņš būvēja ķieģeļu fabriku. Viņš bija ķieģeļu cepļa celtniecības speciālists. Kāds no priekšniekiem paziņoja tēvam, ka izcēlies karš ar Japānu un drīzumā notiks mobilizācija. Viņš ieteica tēvam doties prom no Odesas uz Varšavu. Varšavā dzīvoja manas mātes brāļi, kuri dzeršanas dēļ bija atlaisti no darba.

Manas mātes tēvs bija Brāļu draudzes sludinātājs, un arī mani tēvs veda sev līdzīvi klausīties. Mātes tēvs nomira 120 gadu vecumā. No māmiņas vēl viens gadījums palicis atmiņā. Viņa uzdeva man iemācīties lūgšanu: "Mūsu Tēvs debesīs". Šo uzdevumu neizpildīju, par ko saņēmu sodu. Šis notikums bija apmēram divas nedēļas pirms viņas nāves. Viņa nomira pēc dzemdībām, atstādama mums māsiņu un mūs - trīs brāļus.

Skolu sāku apmeklēt Varšavā. Es biju maza auguma un slimīgs.

1914.gadā sākās Pasaules karš. Mēs devāmies bēgļu gaitās.

Kāds kareivis man pastāstīja, ka viņa karaspēka daļā esot kāds kareivis, kuru dēvējot par apustuli, pēc uzvārda Dreijers. Es parūpējos, lai šo kareivi novietotu pie mums. Kareivis Dreijers no saviem biedriem atšķīrās ar to, ka viņš lasīja Svētos Rakstus.

Mēs sākām apmeklēt garīgas sapulces Daugavpilī. Pēc kādas sapulces, kurā runāja par Jēzu Kristu, brālis Dreijers man jautāja, ko es sapulces laikā izjutu un domāju? Es viņam neko nevarēju atbildēt. Tas viņš man atstāstīja ma-

nus pārdzīvojumus. Tas manī izsauca izbrīnu un bailes. Dvēseli pārņēma nemiers, domājot par pestīšanu.

Arvien vairāk un vairāk mani pārņēma nemiers. Sagatavojis revolveri, aizgāju pie mātes (pamātes), lai viņai pateiktu, ka eju nošauties. Tā kā mans tēvs ir dzērājs, tad arī es varu iegūt noslieci uz dzeršanu un man nav spēka darīt Dieva prātu. Turpmākā dzīve var tikai grēku vairo. Māmiņai raudot, mēs šķīrāmies.

Izvēljos vietu pašnāvībai starp mežu un dzelzceļa sliedēm, kur, kā es domāju, neviens mani netraucēs izdarīt savu nodomu.

Nokritis uz ceļiem, pieliku revolveri pie deniņiem un nokritu nesamaņā. Cik ilgi tā gulēju- nezinu. Atguvis samaņu, sapratu, ka, ja būtu miris, tad droši atrastos ellē. Nācu pie atziņas, ka esmu liels ģeķis, jo pirms nodoma nošauties neesmu saucis uz Dievu. Ja Viņš tāds ir, tad Viņš arī atbildēs. Nokritis uz ceļiem, sāku rūgti raudāt un lūgt Dievu. Redzēju parādīšanu: ap mani bija daudz dēmonu, kuri centās būvēt virs manis tādu kā jumtu, lai mana lūgšana nebūtu dzirdama debesīs. Piepeši šī būve sabruka un izklistošo mākoņu vietā bija zilas debesis. Redzēju Jēzu Kristu un eņģeļus. No šī brīža biju pārliecināts, ka ir Dievs. Šo pārliecību, ka debesis ir dzīvs Dievs, kas visu redz un zin, esmu paturējis līdz šim brīdim. Revolveri iemetu Lauces upē un priecīgā garastāvoklī pārnācu mājās.

Tēvs ļoti sadusmojās uz brāli Dreijeru, ka tas ar evaņģēliju esot samaitājis viņa dēlu. Viņš sāka bārties un pārmet Dreijeram. Pēkšņi tēvam tika atklāts, ka brālis Dreijers ir īsts Dieva bērns. Tēvs nokrita pie viņa kājām, vēlēdamies tās skūpstīt, ko brālis Dreijers neatļāva.

Pēkšņi tēvs tika no ļaunā apsēsts. Mēs visi nometāmies ceļos un lūdzām Dievu. Tēva izskats bija briesmīgs. Stiklainas acis, rokas izplestas. Viņš tika sviests no vienas vietas uz otru. Tēvs savu apsēstību apzinājās. Mēs viņu nolikām gultā. Tēvs kiedza stiprā balsī: "Esmu ķieģeļu cepļa

meistars. Ja tu, sātān, mani uzsviestu augstāk nekā fabrikas skurstenis, tad tomēr es nekad tev vairs nekalpošu".

Tajā pašā dienā sātāns no viņa izgāja un viņš kļuva vesels, kā rakstīts Jēkaba 4:7.

Pēc šī gadījuma es sāku meklēt pilnīgu pestīšanu.

Svētdien bijām sapulcē. Sajutu lielas slāpes nodoties Dievam. Brālis Šulcs norādīja uz atzišanos Dieva priekšā. Pēc tam brālis Dreijers aicināja tos, kas vēlas nodoties Dievam, iznākt priekšā.

Es to vien tikai gaidīju, un, izgājis sapulces priekšā, sāku lūgt svēto lūgšanu, bet arī šī lūgšana man sajuka. Tad saucu: "Kungs, esmu nabaga grēcinieks, piedod man!" Zaudēju samaņu. Man likās, ka stāvu zaļā pļavā, mākoņi izkļīda, pavērās debesis un ieraudzīju kāpnes, kuru augšgalā stāvēja vecs vīrs ar garu baltu bārdu, kas sacīja: "Johan, es ierakstu tavu vārdu Dzīvības grāmatā".

Pēc tam redzēju otru parādību. Redzu, ka visa sapulce atrodas uz ceļiem, bet es stāvu atsevišķi no viņiem. Tālumā redzu cilvēku baltās drēbēs saucam: "Nāciet šurp pie manis visi, Es piedošu jums jūsu grēkus". Es steigšos pie Viņa. Viņš paņēma manu roku, un es ieraudzīju rētas Viņa rokās un kājās. Ieraudzīju Golgātas kalnu un trīs krustus. Norādot uz Golgātu, Viņš sacīja: "Uz tā vidējā krusta Es nomiru par tevi. Visi grēki tev ir piedoti, un visu, ko tu lūgsi Manā vārdā, to Es tev došu".

Visu šo laiku gulēju kā miris uz grīdas. Brālis Dreijers sludināja Dieva vārdu, kā arī stāstīja manus augstāk minētos pārdzīvojumus. Vēlāk uzzināju, ka brālis Dreijers arī bija redzējis to pašu parādīšanu, ko es redzēju, un stāstījis to klātesošajiem. Ejot no sapulces uz mājām, gāju aiz brāļa Dreijera un mātes. Ceļā uzmācās sātāns ar šaubām un sacīja: "Tas jau bija tikai sapnis. Dievs nav tev grēkus piedēvis".

Brālis Dreijers pagriezās uz manu pusi un sacīja: "Brāli Buholc, ej pā priekšu, lai sātāns tevi nekārdina." To darot, sātāna čuksti apklusa un viņš mani vairs nekārdināja.

Pārņākot mājās, brālis Dreijers gribēja, lai es par piedzīvoto pastāstītu tēvam. Bija jau satumsis, un frontes tuvumā bija jāaptumšo logi. Izgāju ārā, lai aiztaisītu logu slēģus. Pie diviem logiem to paspēju izdarīt, bet pie trešā pēkšņi savā priekšā ieraudzīju Jēzu. Redzēju rētas Viņa rokās, kurās Viņš turēja biķeri un deva man no tā dzert. Dzerot sajutu, it kā manī viss sadegtu, it kā tiktu iztukšots no sevis paša.

Ieskrējis istabā, stāstīju, kas ar mani bija noticis. Brālis Dreijers sacīja, ka esmu saņēmis Svētā Gara kristību. Tā vienā dienā biju piedzīvojis pestīšanu un Svētā Gara kristību, neskatoties uz to, ka nemaz nezināju un nedomāju par šīs kristības būtību un vajadzību.

NOKAVĒTĀ LIECĪBA

Netālu no mums dzīvoja akadēmiķa Geidemana ģimene. Viņiem bija četri bērni un trīs meitas. Tā kā tā bija cieņijama luterāņu ģimene, tad kautrējos ar viņiem par garīgām tēmām runāt, sajusdams sevi necienīgu. Reiz pēc mācību stundām pārvaldnieks mūs uzaicināja palīdzēt dārzā žāvēt sienu. Pārņācu mājās ļoti piekusis, noguris no darba dārzā un aizgāju gulēt. Naktī redzēju sapni: lielus vārtus un tiltu, kas ved uz kūtsaugšu pie manis. Pa tiltu augšup nāk pie manis nāc seši vīri, uz pleciem nesdami zārku. Uznākuši augšā, viņi noliek zārku, noņem vāku, un no zārka paceļas Geidemana meita Vaļa un saka: "Johan, tu saņēmi pestīšanu, bet man par to nekā neteici. (Mēs kopā mācījāmies.) Tagad es eju pazušānā".

Pamodos ar lielu vainas apziņu. Šis sapnis tajā naktī man atkārtojās trīs reizes, neskatoties uz to, ka mainīju guļas vietu. No rīta piecēlies, es domāju par šo zīmīgo sapni.

Pie manis pienāca kaimiņš un prasīja, kāpēc man esot tāds norūpējies izskats. Es viņam izstāstīju trīskāršo sapni, un

viņš atbildēja: "Tā ir patiesība. Vaļa vakar vakarā pēc darba nomira. Aizskrēju pie Vaļas vecākiem, izstāstīju sapni un sirsnīgi lūdžam Dievu. Bērēs ļoti raudāju, apzinādamies savu vainu. No tā laika katram cenšos paskaidrot pestīšanas ceļu.

MANA PIRMĀ LIECĪBA

Kādā sapulcē, kurā Dievā vārdus klausījās 40 cilvēku, Svētā Gara spēkā runāja brālis Šmits. Piepeši viņš aplusa un kā izbijies sāka skatīties apkārt, sacīdams: "Dievs man ir atņēmis vārdu, un es nezinu, kuru Viņš tālāk lielos". Arī es vēroju, kas notiks tālāk. Piepeši jutu, ka Dievs spēks mani paceļ no krēsla un liek man runāt uz sapulcētājiem. Ko runāju, neatceros. Bet pēc kāda laika redzēju, ka viens pēc otra četru kareivji nometas ceļos un lūdz Dievu pēc grēku piedošanas. Viens no tiem, Romans Beregovojs, nesen man atrakstīja vēstuli. Pārējo vārdi, kuri tanī vakarā piedzīvoja pestīšanu, bija Henzels Roterms un Kucmans, visi no Baku.

IZDZĪŠANA NO TĒVA MĀJĀM

Pēc kāda laika man bija saruna ar manu tēvu. Liecināju viņam, ka esmu laimīgs un tagad zinu, ko nozīmē dzīvais Dievs. Tēvs atbildēja, ka arī viņš ticot Dievam. Jautāju viņam, kā viņš lūdz Dievu? "Es skaitu svēto lūgšanu". Tālāk jautāju: "Ja tu debesu Tēvu sauc par savu Tēvu un, būdams Viņa bērns, lieto alkoholiskos dzērienus, vai tad dzeršana svētī tā Kunga vārdu? Mēs taču lasām, ka dzērāji debesu valstību nemantos".

Tēvs saskaitās, izveda mani sētā un sacīja: "Ja tu neizbeigsi runāt tādas mulķības, tad aizej no manām mājām". Es atbildēju: "Tēvs, es tevi ļoti mīlu, bet Jēzus māca, ka

Dievs mums jāmīl vairāk par visu citu.” Un es aizgāju no mājām. Bija vakars, un es lūdzu Dievu man norādīt, ko darīt tālāk. Pienācu pie kāda skaista dārza. Piedāvājos par strādnieku, un mani pieņēma. Šeit strādādam, uzzināju, ka saimnieks nodarbojas ar hipnozi. Savas spējas viņš vispirms izmēģināja pie savas sievas. Caur hipnozi viņš panāca, ka sievai pamira roka un ilgāku laiku nebija lietojama, jo viņš vēl neprata hipnozes spējā padarīto atsaukt. Pēc padoma meklēšanas pie citiem hipnotizētājiem viņas roka uzlabojās, bet radās cita nelaime- viņa tika apsēsta un aizgāja no mājām.

Pēc kāda laika atnāca pie manis māte un lūdza, lai es atgriežos mājās. Tēvs viņu bija sūtījis to darīt. Atgriezies mājās, un tēvs lūdza piedošanu.

Es sludināju Daugavpilī. Kādā sapulcē atgriezās kāda sieviete. Viņas vīrs uz mani ļoti sadusmojās, jo viņa vairs negāja tam līdzī uz pareizticīgo baznīcu. Viņš nolēma mani nošaut.

Bija svētdienas rīts. Tikko kā biju piecēlies un vēl nakts drēbēs. Viņš atnāca pie mums un paziņoja savu nodomu. Māte ļoti izbijās un lūdza mani paēst. Es atbildēju: “Tā kā man ir lemts nomirt, tad ēšana ir pilnīgi lieka.” Pievērsies savam draudētājam, es sacīju: “Es tev parādīšu skaistu vietu, kur tu varēsi mani nošaut.” Gar mūsu māju tecēja Lauces upe, un tur bija neliela pussala. Es viņam norādīju uz šo pussalu, sacīdams: “Iesim turp, tur mūs neviens netraucēs. Tu mani nošausi un atstāsi”. Ejot uz šo pussalu, sacīju: “Katram uz nāvi notiesātajam parasti atļauj izteikt pēdējo vēlēšanos. Vai tu man to neatļausi darīt?” Viņš piekrita. Tad es sacīju: “Pēc dažām minūtēm man būs jāstājas Dieva priekšā. Atļauj man pēdējo reizi pielūgt Dievu”.

Nometies uz ceļiem, es sirsnīgi pateicos Dievam par to, ka Viņš ir izglābis manu dvēseli. Pateicos, ka visi mani grēki ir piedoti un ka Viņš man ir devis lielu prieku. Pateicos, ka varēju sludināt citiem, ka klātesošā vīra sieva uzticējās Jēzum un tikusi atpestīta”. Es turpināju: “Dārgais Kungs,

piedod arī Kostjam un nepielīdzini viņam šo grēku, kuru viņš tagad grib darīt. Āmen”.

Viņš stāvēja ar ieroci, uz mani skatīdamies. Tad, pienācis man klāt, mani apkampa un sacīja: “Piedod man, draugs!” Atpakaļ neskatīdamies, viņš gāja mājās.

TĒVA ATGRIEŠANĀS

Pēc tam, kad tēvs bija atbrīvots no ļaunā varas, viņš sāka nopietni un sirsnīgi lūgt pēc savas pestīšanas. Kādu nedēļu lūdzis, pēkšņi vienā naktī viņš izdzirda, it kā lieli akmeņi tiktu veltī pa grīdu. Pēc tam viņš ieraudzīja savā priekšā stāvam baltās starojošās drēbēs tērptu cilvēku, kurš teica: “Visi tavi grēki ir piedoti, vairāk Dievu nelūdz”. No rīta viņš man priecīgs stāstīja par redzēto. Es viņam atbildēju, ka tā nav taisība, ka tas ir no sātana. Jautāju: “Vai tu viņa seju redzēji?”

“Nē, viņš savu seju slēpa”, atbildēja tēvs. Kad tas Kungs mūs pieņēma un piedod grēkus, tad tikai sākas īsta lūgšana un spēcīga vēlēšanās slavēt Dievu.

Tēvs turpināja lūgt, un kādā svētdienā viņš atkal izdzirda balsi. Tagad viņš jautāja: “Kas tu tāds esi?” “Es esmu Jēzus Kristus, kas par tevi nomira pie krusta Golgātā. Piedodu tev visus tavus grēkus”.

Tikai pēc tam viņš sāka slavēt to Kungu, un turpmākos 39 gadus viņš bija laimīgs kristietis.

SVĒTĀ GARA VADĪBĀ

Mūsu sapulces notika mazliet savādāk nekā tagad. Mēs saņēmām Svētā Gara kristību; un Viņš darbojās spēkā caur mums. Kad brālis Dreijers pacēla rokas, tad mēs sajūtām spēka plūsmu no augšienes uz mums.

Kad neticīgie, kuri atradās mūsu vidū, to redzēja, tad viņus pārņēma bailes un tie vai nu atdevās Dievam, vai arī atstāja sapulci. Brālis Dreijers parasti saņēma Svētā Gara atklāsmes par cilvēkiem, ar kuriem viņam bija saskare. Tā vien likās, ka viņš visu zin, kas atrodas cilvēku sirdīs.

Reiz atnācu uz sapulci apmēram 15 minūtes agrāk. Saviem blakus sēdošajiem sacīju, ka redzu parādīšanu. Sapulcē ienāk mana ģimene un apsēžas kādā no soliem. Tad redzu divus stabus attālu vienu no otra, starp kuriem izstiepta virve. Pa šo virvi sāk iet brālis Kreilis un mans brālis Jūlijs. Nogājuši līdz pusei, viņi apgriežas un paliek virvē karājoties. Pēc viņiem iet trīs kareivji; un tie pāriet pāri virvei līdz tās pašam galam.

Pa sludināšanas laiku Svētais Gars runāja uz manu brāli Jūliju un brāli Kreili; viņi savas sirdis Dievam tomēr neatdeva, bet vēlāk ienākušie trīs kareivji saņēma pestīšanu un slavēja Dievu. Tā Dievs caur atklāsmi jau bija parādījis, kas notiks.

TĒVA DZIEDINĀŠANA

Tēvs jau 28 gadus slimoja ar reimatismu. Pēdējā laikā viņš vairs nespēja strādāt. Viņš ārstējās pie vislabākajiem Odesas, Varšavas un Kauņas ārstiem, bet palika arvien sliktāk. Kamēr es trīs mēnešus braukāju pa Krieviju, viņš jau gulēja uz gultas. Mātei bija lielas grūtības viņa apkopšanā.

Pārbraucis mājās, abi ar māti lūdzām Dievu. Pēc tam iegāju otrā istabā uzrakstīt vēstuli uz Smoļensku. Rakstot izdzirdu balsi: "Celies un pasauc savus vecākus".

Iesteidzos pie mātes virtuvē un jautāju, lai viņa ir ko dzirdējusi, un stāstīju, ka dzirdēju balsi, kas lika man aicināt vecākus uz šo istabu. Es sacīju tēvam, ka dzirdēju sakām, ka viņam jātiek uz istabu pie manis. Viņš klusēja, bet es domāju,

ko darīt? Es piedāvāju, ka mēs ar māti palīdzēsim viņam turp aizkļūt, kam viņš piekrita. Aizvedām viņu uz otru istabu un iesēdinājām krēslā. Arī es apsēdos un nezināju, ko tālāk darīt. Tā kādu brīdi klusēdami sēdējām, viens otru vērodami.

Atvēris uz galda esošo Biblii, manu skatu piesaistīja Rakstu vieta no Mateja evaņģēlija 8.nodaļas 5-13.p.. Lasīju:

"Bet kad Viņš iegāja Kapernaumā, viens virsnieks nāca pie Viņa, to lūdza un sacīja: "Kungs, mans kalps guļ mājās triekas ķerts un cieš lielas mokas". Un Jēzus uz to saka: "Es iešu un darišu to veselu". Bet virsnieks atbildēja un sacīja: "Kungs, es neesmu cienīgs, ka tu nāci manā pajumtē, saki tik vienu vārdu un mans kalps taps vesels. Jo arī es esmu cilvēks, kas stāv zem valdības, un man ir padoti karavīri, un kad es vienam no tiem saku: ej, tad viņš iet, un otram: nāc šurp, tad tas nāk, un savam kalpam: dari to, tad tas dara". Kad Jēzus to dzirdēja, Viņš brīnījās un sacīja tiem, kas Viņam sekoja: "Patiesi es jums saku: ne pie viena Izraēlā es tādu ticību neesmu atradis. Bet es jums saku, ka daudzi nāks no rīta un vakara puses un sēdēs ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu debesu valstībā. Bet valstības bērni būs izstumti galējā tumsībā, tur būs kaukšana un zobu trīcēšana. Un Jēzus sacīja virsniekam: "Ej, lai tev notiek kā tu ticējis". Un viņa kalps tapa vesels tanī pašā stundā."

Jautāju tēvam: "Vai tu tici, ka Bībele ir Dieva vārds?" Viņš atbildēja: "Jā, es ticu no visas sirds." Jautāju tālāk: "Vai tu vari ticēt, ka Jēzus var tevi dziedināt tā kā šo virsnieka kalpu, tūlīt šinī pašā vietā, kur atrodies?" Atbilde bija: "Jā, protams!"

Nezināju, ko darīt: vai uzlikt rokas, vai arī tikai par viņu aizlūgt. Pacēlu labo roku un sacīju: "Jēzus Kristus vārdā, esi vesels!"

Dzirdot to, tēvs piecēlās, bet, būdams vājš, atkal atkrita uz krēsla. Es ar pacelto roku paliku stāvam. Tēvs piecēlās vēlreiz un, skatoties uz māti, iesaucās: "Māt, es esmu pilnīgi vesels!"

Mēs nokritām uz ceļiem un pateicāmies Dievam par dziedināšanu. Pēc lūgšanas tēvs piecēlās un bez citu palīdzības apģērbās un sacīja: "Dēliņ, es trīs mēnešus neesmu bijis ārā. Iziesim pastaigāties svaigā gaisā".

Ejot es uzmanīgi sekoju viņa gaitai, lai vajadzības brīdī laikā varētu viņam palīdzēt.

Apmēram 400 metru attālumā atradās mūsu pļava, kurā bija iegājuši kaimiņu vaļā palaistie zirgi. Sacīju tēvam, lai viņš pastāv, līdz kamēr es atnākšu, jo gribu izdzīt zirgus no pļavas. Bet viņš atbildēja: "Nē, es iešu pats, bet tu ej atpakaļ pie mātes. Viņš aizgāja, izdzina zirgus un, dziedādams garīgas dziesmas, atgriezās mājās.

Mēs ar māti stāvējām priekšnamā un aiz prieka rau-dājām par mūsu lielā un žēlastības bagātā Dieva varenību. Viņš priecīgs pienāca pie mums un sacīja: "Es esmu tik vesels kā vēl nekad agrāk; iesim iekšā un pateiksimies Dievam".

MANA BRĀĻA ATGRIEŠANĀS

No frontes atbrauca mans brālis un mums pastāstīja neparastu notikumu, pēc kura viņš dabūjis divas dienas atvaļinājumu.

Karavīru novērošanas punktā norīkoja vienu karavīru uz vienu stundu. Šis kareivis tika nošauts, un brālim vajadzēja ieņemt viņa vietu. Viņu nomainīja nākošais novērotājs,

un arī to nogalināja ienaidnieka lode. Atkal brālis ieņēma viņa vietu. Tāpat notika vēl trešo reizi. Arī šoreiz brālis turpināja kritušo aizvietot. Tad pienāca kāds viņa draugs, virsnieks, sacīdams: "Ļauj man pavērot, bet tu ej atpūsties". Neskatoties uz piesardzību, arī šo virsnieku nošāva, un brālim atkal vajadzēja stāties viņa vietā. Šo traģisko notikumu dēļ viņam tika piešķirts divu dienu atvaļinājumu nervu atpūtai.

Tā kā es viņu nebiju sen redzējis, tad es sacīju: "Es arī sastāvu armijā. Es sastāvu tā Kunga armijā. Jēzus Kristus armijā atrodoties, es zinu, ka, kad šī zemes dzīve būs beigusies, es pāriešu pie Viņa mūžībā. Galvenais ir tas, ka mums visiem vajadzēs stāties Dieva tiesas priekšā, lai atbildētu par zemes dzīvē pavadīto laiku. Vai tu sastāvi Jēzus Kristus armijā? Tādi, kādi mēs esam, mēs nevaram nākt Dieva priekšā. Mums ir jāizsūdz grēki un jāatdod savu sirdi Jēzum".

Lūdzām Dievu, un brālis saņēma grēku piedošanu, mieru un prieku sirdī.

Viņš deva solījumu Dievam vairs ieroci rokā neņemt. Turp aizbraucot, viņš šo lēmumu paziņoja priekšniecībai. Kara tiesa piesprieda brālim nāves sodu. Kad to nolasīja, tie redzēja, ka brālis spriedumu uzņēma ar lielu prieku. Ar sprieduma izpildi nesteidzās, un šo lietu izskatīja vēlreiz. Rezultāts šoreiz bija citāds. Ņemot vērā, ka brālis uzticīgi nokalpojis trīs ar pusi gadus un ar viņu noticis šis neparastais gadījums ar četru karavīru- novērotāju nāvi, viņa nervu sistēma esot traumēta un sodīt ar nāvi nav vajadzīgs. Viņu apžēloja un iecēla par bataljona sagādnieku.

PIRMĀ VELNU IZDZĪŠANA

Pēc brāļa aizbraukšanas pie mums atbrauca kāda sieviete no Smoļenskas- Paulīna Dombrovska. Viņa dziedāja korī luterāņu draudzē.

Pēkšņi kādu dienu viņa izdzirda: "Celies un brauc uz Daugavpili!" Viņa aizgāja uz staciju, nopirka biļeti; un tur sātana balss viņai pavēlēja izģērbties, atdot kreklu un zeķes. Viņa to izdarīja, nosvieda kreklu un zeķes, un pusapģērbta brauca tālāk. Iebraucot Vitebskas stacijā, šīs stacijas priekšnieks Paulīnei bija pazīstams, jo arī viņas vīrs strādāja uz dzelzceļa. Priekšnieks redzēja, ka Paulina izkāpa no vilciena, nosvieda zemē savu somiņu un naudas maku un sauca: "Še, ņem, sātan!" Pēc tam atkal iekāpusi vilcienā un aizbraukusi.

Priekšnieks pievāca nosviestās mantas un pa tālruni deva norādījumus šo sievieti līdz Daugavpilij neaizturēt, jo biļete esot pie viņas.

Kad viņa atbrauca pie mums, brālis Dreijers man sacīja: "Paliec un uzmanī šo sievieti". Es par to brīnījos un nesapratu, kāpēc viņš to neuztic māsām, jo nezināju, ka viņa ir apsēsta. Naktī viņa sāka kliegt: "Asinis, asinis, esmu neuzticīga savam vīram". Visu nakti un nākošo dienu viņu uzmanīju, un man pašam palika baismi. Pievakarē brālis Dreijers ar apmēram 15 cilvēkiem atnāca uz lūgšanu stundu. Pēc pārrunām, lūgšanu laikā brālis Dreijers pacēla rokas uz augšu un sauca: "Kungs Jēzu, es paceļu rokas pret Tevi un pavēlu sātanam iziet ārā no Paulīnes". Tanī brīdī ļaunais gars pacēla Paulīni kājās un meta atmuguriski. Brāļi viņu saturēja, lai nesusistos. Brālis Dreijers vēlreiz pavēlēja: "Izej, sātan, izej pavisam!" Viņa izrāvās no brāļa Dreijera rokām un skrēja pie manis kliegdama: "Palidzi, Johan!" Es skaļā balsī sauca: "Jēzus Kristus vārdā, ja brālis Dreijers pavēl, es arī pavēlu: izej, sātan, no viņas!"

Viņa nokrita uz muguras, uz mutes parādījās putas, un sātans izgāja. Ar to garīgā sapulce bija beigusies un visi izklīda pa mājām. Es paliku uzmanīt Paulīni, lai gan jau otro nakti nebiju gulējis. Sākās trešā diena. Māte uztraukusies nāca mani meklēt, bet, redzot, ka esmu atstāts uzraudzīt šo sievieti, viņa aizgāja mājās.

Pēkšņi parādīšanās ieraudzīju, ka pie Paulīnes nāk daudz velnu un viņa ar tiem koķetē un smaida. Es viņai jautāju: "Kāpēc tu ar viņiem spēlēties?" Viņa atbildēja: "Kāpēc lai es ar viņiem neparotaļātos, viņi ir tik skaisti".

Sāka nākt ļaudis uz sapulci. Starp atnācējiem bija arī neticīgi, kuri bija dzirdējuši, ka šeit notiekot dziedināšana. Brālis Dreijers man un Paulīnes māsas meitai lika lūgt sekojoši: "Sēdiet klusi un savā prātā domājiet, ka Jēzus Kristus ir atnācis zemes virsū un miris par jums. Ar Golgātas krustā izlietajām asinīm sātans ir uzvarēts".

Sapulcei sākoties, slimniece palika ļoti nemierīga: izbāza mēli tik garu, ka visi apkārt brīnījās. Tad viņa sāka splaut uz trīs metrus attālo sienu. Pēc tam viņa sāka runāt franču valodā, kaut gan šo valodu nemaz neprata. Starp mums esošie studenti, kuri šo valodu mācījās, tulkoja viņas vārdus, ka šurp atnāks vācieši un ka kareivjiem vairs uzpleči nebūs vajadzīgi.

Viņa veikli pielēca pie brāļa Dreijera un no viena pleca noplēsa uzpleci. Tas notika 1917.gadā un tiešām, nākošajā rītā pienāca pavēle uzplečus noņemt.

Paulīne trakoja; un brāļiem bija grūti viņu savaldīt.

Brālis Dreijers pavēlēja sātanam no viņas iziet, un trīs velni izgāja caur viņas muti. Visi domāja, ka tagad viņa ir brīva, bet es garā redzēju, ka viņā vēl atrodas ļaunie gari. Brālis Dreijers man sacīja, lai es dodot pavēli šim garam iziet. Pagriezies pret Paulīni, es jautāju: "Cik jūs tur esiet?" "Divi", bija atbilde. "Viens parastais, un otrs velnu virsnieks". Jēzus Kristus vārdā es pavēlēju parastajam velnam iziet. Dzirdēju sātana atbildi: "Dodiet man vietu, kur ieiet!"

Klātesošos pārņēma bailes, un visi atstāja šo telpu. Kad es vēlāk jautāju brālim Kreilim, kāpēc viņš tik paniski bēga uz deviņus kilometrus attāļajām mājām, viņš paskaidroja, ka, ilgu gadu kalpodams sātanam, viņu pārņēmušas bailes, ka sātans tikai neieiet viņā. Mājās viņš bija sirsniņi lūdzis Dievu, līdz nomierinājies.

Ļaudīm aizbēgot, durvis palika vaļā, un no sētas istabā ieskrēja sunītis. Suns sāka griezties riņķī un iekaucies izskrēja ārā. Šo suni ļaudis vēlāk redzējuši skrienam pa Subati, kura ir 40 kilometru attālumā.

Sekojošā naktī es pie Paulīnes vairs nepaliku viens, bet mēs bijām pulciņš ticīgo. Paulīne pienāca man cieši klāt, bet es skaļā balsī teicu: "Jēzus Kristus vārdā, dēmon, ej atpakaļ savā vietā!" Viņa, atmuguriski ejot, atgāja atpakaļ savā istabā un apgūlās.

Mēs visi līdz rītam lūdzām Dievu, lasījām Bībeli lielā bijāšanā un drebēšanā. Vakara sapulcē sanāca daudz ļaužu. Sludināja brālis Šmits un Šulcs. Brālim Dreijeram vajadzēja atgriezties savā daļā, un mēs daži gājām viņu pavadīt. Pēkšņi ceļā es redzēju parādību: abus sludinātājus un sapulces dalībniekus šī apsēstā ir izdzinusi sētā.

Brālis Dreijers lika man tūlīt pat iet atpakaļ. Sāka tumst, un sakarā ar komendanta stundu visās ielās dežūrēja karavīri, bet mums nebija līdzīgi dokumenti. Lūdzu savus līdzgaitniekus sirsnīgi lūgt Dievu, bet pats nostājos kolonnas priekšgalā. Pieejot tuvāk sardzei, es savās domās devu pavēli: "Jēzus Kristus vārdā stāvi uz vietas, tu, šīs pasaules vergs, un nesaki neko!"

Ejot garām, karavīrs turēja šauteni, skatījās uz mums, it kā gribētu ko teikt, bet to nespēdams. Tā mēs pagājām garām četriem posteņiem. Piektā postenī stāvēja divi policisti. Uz mums skatoties, viņi runāja: "Šo vajadzētu arestēt", bet paši nekustējās ne no vietas.

Ienākuši sētā, redzējām, ka visi sapulcētie atrodas tur, bet apsēstā stāv uz sliedītiņa un draud. Skaļā balsī pavēlēju Jēzus Kristus vārdā viņai iet atpakaļ. Ejot atmuguriski cauri visām istabām, viņa murmināja: "Man, vecam dēmonam, atkal jāatgulstas!" Viņa atgriezās savā istabā un apgūlās.

Pārējie visi izklīda, palika tikai sludinātāji. Mēs zinājām, ka šī dēmonu suga izies tikai tad, ja mēs gavēsim un lūgsim Dievu. Tas notika cetrurtdienas vakarā. Nometāties

ceļos pie Paulīnes, un savā lūgšanā izsacījām, ka lūgšanu turpināsim tik ilgu laiku, kamēr ļaunais gars no viņas nebūs izgājis.

Pēc ilgākas lūgšanas brālis Šmits sacīja: "Tu, brāli Buholc, esi noguris; es pavēlēšu dēmonam iziet". Piecēlies viņš sacīja: "Jēzus Kristus vārdā es tev, dēmon, pavēlu, izej ārā no Paulīnas Dombrovskas". Dēmons atbildēja: "Atļauj man vēl padzīvot desmit minūtes". "Nē, tev jāiziet ārā tūlīt", atbildēja brālis Šmits. "Es gribu tikai desmit sekundes". Bet brālis Šmits atkārtoja, ka tam jāiziet ārā nekavējoši. Tad dēmons ar Paulīnes lūpām sacīja: "Es dzīvošu tūkstoš gadus, bet tu gavē!"

Zaudējuši ticību slimnieces dziedināšanai, abi brāļi aizgāja, un es paliku atkal viens.

Es neatkāpos no viņas, bet gavēju un lūdzu divas diennaktis. Neviens mani netraucēja. Beidzot es redzēju, ka no viņas iziet dēmons, bet viņa pati guļ kā mirusi.

Viņas vīrs, uzzinājis, ka viņa te guļ slima un nevarīga, atnāca, līdzī paņēmis ārstu Zikavu. Ārsts, apskatījis slimnieci, sacīja: "Kur jūs bijāt agrāk? Tagad es jums vairāk neko nevaru palīdzēt". Viņš konstatēja to kā mirušu. Viņas vīrs bija ienācis caurbraucot un tāpēc arī aizgāja.

Pēc stundas atnāca brālis Dreijers, un mēs viņam pastāstījām par notikušo. Jautājām viņam, ko darīt? Viņš atbildēja: "Mums taču ir debesu Tēvs. Griezīsimies pie Viņa". Mēs bijām četri. Brālis Dreijers, mājas saimniece, viņas meita un es. Lūdzām apmēram minūtes piecpadsmit. Brālis Dreijers iesaucās: "Uzmosties tā Kunga vārdā! Celies un esi vesela!"

Paulīne piecēlās un sāka slavēt Dievu. Viņa priecājās par savu atsvabināšanu. Sejas izteiksme, acu mirdzums, viss likās, ka ir pārplūdis no iekšējās gaismas.

Pēc šī notikuma viņa vēl nodzīvoja 56 gadus un bija četru bērnu māte. Viņa nomira 96 gadu vecumā. Viņa saņēma Svētā Gara kristību ar līdzejošo zīmi.

Kādā sapulcē, kurā ar brāli Egliti kopā sludinājām, pie manis pienāca mana māte un sacīja, ka šajā sapulcē esot ļauna gara apsēsta sieviete. Es atbildēju noraidoši.

Sapulci iesāka brālis Eglītis. Bet es pa šo laiku sāku lūgt: “Mans Kungs, atklāj, kas šajā sapulcē ir ļaunā gara apsēsts”. Tikko es biju izteicis šos vārdus, aiz manis velnišķīga spēka pacelta uz grīdas nokrita kāda sieviete un skaļi sauca: “Ku- ka- re- kū”.

Sapulcējušies sāka uztraukties, un mēs ar brāļiem izvedām sievieti blakus istabā un noguldījām gultā. Es domāju, ka pēc sapulces mēs kopīgi par viņu lūgsim Dievu, taču, izmantojot gadījumu un palicis pie viņas, es lūdzu jau tagad.

Brālis Eglītis, aicinājis klātesošos dziedāt kopīgu dziesmu, ienāca pie manis un aicināja mani sapulci turpināt. Pēc sapulces, ienākot pie slimās, to vairs neatradu. Brālis Eglītis bija viņai iedevis paciņu ar pārtiku un aizsūtījis uz mājām. Es viņam izteicu pārmetumu: “Viņa taču nāca pie mums, lai Dievs to dziedinātu. Tādas paciņas viņai var iedot arī citās vietās.” Es sapratu, ka brālis Eglītis vienkārši netic tam, ka iespējama ļauno garu izdzišana.

NOTIKUMS AR BRĀĻA EGLIŠA MEITIŅU

Mācītājam Eglitim saslima viņa divus gadus vecā meitiņa. Izsauktais ārsts paziņoja, ka slimība ir saules dūriens un ka viņš tur palīdzēt vairs nevarot nekā.

Vecāki sirsnīgi lūdza Dievu, un lūgšanas laikā notika kaut kas negaidīts. Vēja brāzma piepeši atrāva vaļā visus logus un durvis divstāvu mājai, kurā viņi atradās. Mācītājs Eglītis šo notikumu izskaidroja kā sātana spēku darbību. No lūgšanas piecēlies, viņš pavēlēja: “Tā Kunga Jēzus Kristus vārdā, sātān, izej no meitenes!”

Vecāku priekšā meitene palika vesela. Tas notika priekšpusdienā. Pēcpusdienā viņi izgāja uz ielas pastaigāties. Ejot viņi sastapās ar jau pieminēto ārstu, kurš jautāja: “Vai jums ir divas meitas?” Mācītājs pastāstīja, ka Dievs ir bijis tas, kas izdziedinājis slimo meitiņu. Ārsts apskatīja meiteni un atzina, ka viņa patiešām ir vesela.

No šī brīža brālis Eglītis ticēja, ka sātāns vēl darbojas un ka par apsēstiem ir jālūdz Dievs. Tā Kunga Jēzus Kristus vārdā ļaunajiem gariem ir jāiziet, kā tas ir absolīts Marka evaņģēlija 16.nodaļā no 20.panta līdz nodaļas beigām.

ĻAUNO GARU VARĀ

Kopā ar brāli Vecmani mēs noturējām sapulces arī tirgus laukumos. Tur tautas svētkos ministri izveda pirmsvēlēšanu aģitācijas sapulces. Mēs uzrādījām kārtībniekam, ka mums ir dokumenti, kuri atļauj sludināt atklātās sanāksmēs. Cilvēku tirgū bija daudz. Pirmsvēlēšanu runas notika vienā tirgus galā, kamēr otrā galā runājām mēs. Aizņēmos no kāda ebreja soliņu, uzkāpu uz tā un dziedāju dziesmu: “Svētā Gara balss tevi sauc”. Brālis Vecmanis spēlēja klarneti. Uz sanākušiem runāja brālis Vecmanis, bet es pa to laiku lūdzu Dievu. Pēc tam atkal nodziedājām dziesmu, pēc kuras uzkāpu uz soliņa, lai runātu. Runas sākumā kāds no muguras puses mani pagrūda. Nevarēdams noturēties, es nolēcu no soliņa. Trīs cilvēki paņēma mūs zem rokas un veda uz policijas iecirkni. Mūsu klausītāji viņus brīdināja, sacīdami, ka mums ir atļauja sludināt un ka par to, ko viņi dara, viņiem var piespriest sešus mēnešus cietumsoda. Vedēji nobijās un mūs atlaida. Atdevām soliņu un gājām mājās.

Pēc šī gadījuma vienam no šiem trim jauniešiem, kuri mūs veda uz iecirkni, ceļā uz mājām priekšā pagadījās grāvis. Pārlēcis tam pāri, viņš redzēja, ka netālu sēž nepazīstams

melns cilvēks, kurš griezās pie viņa ar vārdiem: "Lūk, to tiešām nevajag darīt". Jaunais cilvēks viņam jautāja: "Bet kas tad labāk būtu jādara?" Par atbildi melnais cilvēks izņēma no azotes vākus, atvēra tos un, uzšķīris pirmo lapu ar uzzīmētiem sešiem velniem, sniedza to tam, sacīdams: "Lūk, šē tev!" Pēkšņi visi seši velni iegājuši jaunekli. Tad viņš pašķīris otru lapu ar otriem sešiem velniem un teicis: "Lūk, šē tev". Tad tikusi pāršķirta vēl viena lapa ar nākošiem sešiem velniem. Tā visi šie 28 velni iegājuši jauneklī.

Pēc visa tā jauneklis saplēsa savas drēbes un sāka skriet. Viņa tēvs bija bagāts saimnieks, un šis bija viņam vienīgais dēls. Bija pavasaris un uz lauka bija daudz darba, bet dēls bija palicis traks.

Tēvs ar kaimiņu palīdzību noķēra dēlu, sasēja to un aizveda uz Daugavpils psihiatrisko slimnīcu. Ārsti viņu izmeklēja, atzina par pilnīgi normālu un lika vest mājās.

Mājās sākās atkal šausmīgs stāvoklis. Dēls, uz ceļiem stāvēdams, kļiedza, ka viena roka viņam pieķēdēta pie skavas, bet otra piesista pie pakava. Viņš kļiedza: "Mani tiesā dēmoni!" Paklīda valodas, ka par dēla trakumu esot vainīgi baptisti. Tā tas turpinājās trīs mēnešus. Vecāki bija neizpratnē: ko darīt? Vienīgi viņa onkulis spēja tikt ar viņu galā - citiem viņš nepakļāvās.

Šis valodas sasniedza arī mani, un es domāju: brālis Vecmanis dzīvo Krāslavā, māsa Siliņa Dagdā, bet es strādāju Višķos. Kāds sakars var būt baptistiem ar viņa traukumu? Viņa tēvs izsauca vietējo garīdznieku, lai tas par viņu aizlūgtu. Jaunais cilvēks garīdzniekam teicis, lai tas pats no sevis vispirms iz-dzen velnu un lai tad to dara pie manis. Tad tēvs pasaucis divus psalmotājus, kuri, kā ļaudis mācēja teikt, izdzenot dēmonus ar Svēto Rakstu palīdzību. Arī tos viņš piespieda bēgt.

Brālis Vecmanis bija atbraucis ciemā, un es viņam sacīju, ka Pavlovskas ciemā ir kāds traks jauneklis un mēs esot pie tā vainīgi. "Tev, uz mājām braucot, Pavlovskas ciemats ir

pa ceļam. Es braukšu tevi pavadīt. Iebrauksim tur un apskatīsim, kas tur ir ar to jauno cilvēku".

Brālis Vecmanis atbildēja, ka viņš negrib ar apsēstiem ielaisties nekādās darišanās, jo viņam esot no tiem bailes. Es viņu nomierināju, sacīdams, ka es ar viņu runāšu. Viņš negribīgi brauca līdz. Braucām ar velosipēdiem, un pēc kādiem 10 vai 12 kilometriem jautājām uz lauka strādājošiem cilvēkiem pēc Pavlovskas ciemata. Izrādījās, ka tas atrodas tepat netālu.

Apjautājāmies, vai viņi nezina par šo slimo dēlu, kuru neviens nevar izārstēt. "Es zinu, šis slimais ir mana brāļa dēls", atbildēja kāds no klātesošajiem. Mums norādīja uz kādām labi patālu atrodošām mājām, kur bija redzami divi vīri, no kuriem lielākais esot tas slimais.

Braucām uz turieni un, tuvojoties vīriem, slimais sāka pēkšņi kliegt pilnā balsī: "Visvarenā Dieva kalpi brauc pie mums". Sacīju brālim Vecmanim: "Lūk, dzirdi, sātans arī tevi redz, tāvad brauksim kopā." Piebraucot pie mājām, dēls noslēpās, bet tad aizbēga. Sacīju saimniekam, ka esam Dieva sūtīti viņam palīdzēt, un jautāju, vai viņam grēki ir piedoti. "Nezinu", bija atbilde. Gājām uz istabu lūgt Dievu. Istaba bija liela. Stūrī karājās trīs svētbildes. Pēc lūgšanas sacīju tēvam, lai viņš pasauc dēlu. Viņš izgājis to nekur neatrada. Viņš jautāja savam brālim, vai tas nav viņu redzējis. Atbilde bija: jā, nesen viņš esot paskrējis garām. Saimnieks uztraucās un lika brālim steidzīgi iejūgt zirgu un dzīties viņam pakal, lai atvestu mājās. Vēlāk saimnieka brālis pastāstīja, ka slimo noķēris kādus desmit metrus no ezera, kurā tas skrējis noslīcināties.

Atpakaļ nāca abi kājām, vedot zirgu pie pavadas. Pagāja divas stundas, kamēr viņi atgriezās mājās. Aiz ziņkāribas bija atnācis arī saimnieka brāļa dēls. Sagājām visi istabā, nolocījām ceļus lūgšanā, bet apsēstais sacīja: "Es Kristus priekšā ceļus nelocīšu". Griezos pie viņa un sacīju: "Tā Kunga Jēzus Kristus vārdā es pavēlu: sātān, stāvi un klusē!"

Kad mēs sākām lūgt Dievu, saimnieka brāļa dēls iesmējās. Sacīju viņam, lai viņš ceļas un steidzīgi aiziet projām no šejienes, lai sātans nevarētu ieiet viņā atkal no jauna. Viņš paklausīja un aizgāja.

Jautāju saimnieka brālim, vai viņa grēki ir piedoti?" "Nē!" sekoja atbilde. Saimnieks un viņa brālis lūdza raudādami, lūdza brālis Vecmanis, bet apsēstais stāvēja kā stabs un nekustējās. Apsēstā onkulis saņēma piedošanu. Es aizlūdzu par apsēsto un tad griezās pie viņa ar jautājumu: "Jēzus Kristus vārdā, es prasu tev, sātān, kādā veidā tu viņā iegāji?" Tad slimnieka lūpas atdarījās un viņš sāka runāt: "Maļinovkā bija tirgus, un šajā vietā tu sapulcināji klausītājus. Es biju tas, kas tevi no muguras pagrūda". Pēc tam viņš pastāstīja, ka kopā ar saviem draugiem mūs vedis uz iecirkni, ka ceļā uz mājām redzējis melno cilvēku.

Viņš paskaidroja, ka ir pagājuši trīs mēneši, kopš viņam esot ar ķēdēm sasaistītas rokas un velni viņu jau 86 reizes esot tiesājuši. Pēc visa dzirdētā es sacīju: "Es pavēlu tev, sātān, Jēzus Kristus vārdā, izej ārā no viņa!"

Tiklīdz slimnieks dzirdēja šos vārdus, tas nokrita zemē, un putas parādījās uz viņa lūpām. Mēs pateicāmies Dievam par dziedināšanu.

Slimais uzlēca kājās, nometās uz ceļiem man blakus, priecīgs mani noskūpstīja un teica: "Es esmu glābts un dziedināts no sātana valģiem".

Šajā vakarā viņš no galvas iemācījās trīs Dāvida dziesmas. Katru svētdienu viņš atbrauca uz sapulci, līdz ņemdams arī brālēnu, kas toreiz aizskrēja mājās. Kad ciematā uzzināja, ka viņš ir dziedināts, viņu uzaicināja apmeklēt māju ballītes, "večerinkas". Viņš tiem jautāja: "Ko es tur darišu?" "Palasi Evaņģēliju", tie atbildēja. Tam viņš ar prieku piekrita un, projām aizgājis, iesāka lasīt. Uz aicinājumu dejot viņš atbildēja: "Es trīs mēnešus sātānam dejoju, bet nu es vairs negribu viņam kalpot".

Viņš bija priecīgs ticīgais. Pēc šī notikuma es Viškos

vēl nostrādāju trīs gadus, un viņš pastāvīgi apmeklēja mūsu sapulces.

AIZLŪGŠANAS SPĒKS

Aizbraucām uz Tilžas bāriņu patversmi svinēt brāļa O.Blūmiša dzimšanas dienu. Naktī saslimu. Izsauktais ārsts konstatēja asins izplūdumu galvā un sacīja, ka pāris stundas vēl dzīvošu. Mana sieva raudot aizsteidzās paziņot, ka es nebūšu tur, kur man bija paredzēts noturēt garīgas sapulces.

Brālis Blūmītis izsauca otru ārstu, un tas apstiprināja pirmā ārsta diagnozi. Mani pārnesa uz Tilžas sešgadīgo skolu. Pasaucis brāli Blūmīti, sacīju: "Es tavai patversmei atsūtīju 24 bērnus, bet tagad es tev nekā vairs nevaru palīdzēt." Brālis Blūmītis jautāja: "Ko tu vēlētos, ko tu gribētu, kas būtu jādara?"

"Pirms mirstu, es vēlētos kopā ar jums visiem pielūgt Dievu". "Labi", viņš teica, "es tūlīt likšu sasaukt bērnus".

Ieskanējās skolas zvans, zālē ienāca 120 bērni, skolotāji, pārējais personāls. Brālis Blūmītis sacīja: "Bērni, brālis Buholcs ir tuvu miršanai un ļoti vēlas kopā ar jums pēdējo reizi pielūgt Dievu." Visi nokrita uz ceļiem un sāka lūgt. Lai kam bērni lūdza, lai es paliktu vesels, jo jau lūgšanas laikā man palika labāk. Pēc piecpadsmit minūtēm es jau varēju sēdēt. Kad visi izklīda, man bija pavisam labi. Otrā dienā gāju uz sapulci kājām, katrā virzienā ap trīssimt metrus. Trešajā dienā brālis Blūmītis mani ar mašīnu aizveda uz Balviem. Četrdesmit kilometrus garajā ceļā man sliktāk nepalika. Šis gadījums notika 6.augustā, bet 10.augustā man vajadzēja būt Igaunijā. Tur mans apmeklējums bija izziņots, un mēs aizbraucām. Igaunijā vairākās pilsētās daudzās sapulcēs sludinājām Dieva vārdu. Mājās braucu pilnīgi vesels un līdz šai dienai galvā nejutu nekādas sāpes.

(Brālis Buholcs nodzīvoja līdz 90 gadu vecumam.)

APSĒSTĀS OLGAS DZIEDINĀŠANA

Mūsu sapulces apmeklēja kāda luterāņu mācītāja kalpone. Reiz pēc sapulces pie manis pienākusi, viņa teica: "Vai jūs nevarētu mūsu nelaimē palīdzēt?" Viņa stāstīja, ka deviņus kilometrus aiz Balviem kāda saimnieka meita palikusi vājprātīga.

Nākošajā dienā tur aizbraucis, es saimnieci jautāju, ar ko viņa nodarbojas. Viņa atbildēja, ka darot labu darbu, apvārdojot dažādas slimības. Es viņai sacīju, ka viņa ķeras pie darba, kas nav viņai uzticēts, un ka viņas meitas slimība ir atmaksa par šiem ļaunajiem darbiem. Atklāsmes 22:15 un daudzās citās Rakstu vietās mums ir norādīts par buršanas un apvārdošanas grēku. Sacīju viņai, ka, ja viņa grib, lai viņas meita kļūtu vesela, viņai pašai jālūdz grēku piedošana. Nolocījām ceļus, un Olgas māte sirsnīgi lūdza Dievu piedot viņai grēkus un mazgāt Jēzus Kristus asinīm. Pēc lūgšanas viņa priecīgi uzcēlās un pateicās Dievam, ka visi viņas grēki ir piedoti.

Jauniete atradās kūtī pieķēdēta. Viņa sēdēja apsegušies ar zirgu deķi. Lūdzu, lai saimniece slimnieci aizved uz istabu. Māte atbildēja, ka meita sit ārā logus. Pasaucām saimnieku un viņa dēlu. Pieejot pie mājas, viņa negribēja ieiet pa durvīm, bet līst iekšā pa logu. Skaļā balsī pavēlēja: "Kunga Jēzus Kristus vārdā es pavēlu tev, sātan, ieiet caur durvīm!" Viņa paklausīgi iegāja istabā, apsēdās uz gultas pie krāsns. Es viņai jautāju: "Sātan, kādā veidā tu iegāji Olgā?"

Viņa sāka stāstīt, ka kādu svētdienu visi aizbraukuši svētīt mirušo piemiņas dienu un viņa bijusi viena mājās ar savu tēvu. Tā kā viņiem ir lielas mājas un daudz darba, tad sestdien viņi nav paspējuši uzmazgāt grīdu. To viņa darījusi

svētdienas dievkalpojuma laikā. Pēkšņi viņa izdzirdējusi, ka ienāk kāds cilvēks. Būdama saimnieka meita un svētdien mazgājot grīdu, viņa negribējusi pat galvu pacelt. Ienācējs prasījis: "Kur ir māte? Es gribu runāt ar māti".

Sieviete teica:

"Turpinot mazgāšanu un nepaceļot galvu, es atbildēju: "Tēvs ir guļamistabā. Ejiet un runājiet ar viņu. Bet viņš man saka: "Ja tēvs mani redzēs, viņš ļoti nobīsies".

Paskatījos uz runātāju un atpazinu viņā tēva brāli, kurš jau daudzus gadus atpakaļ bija miris. No brīnumiem es pavēru muti, un mani ieskrēja sātan (Šajā gadījumā tas bija pieņēmis tēva brāļa izskatu.). Pēc tam es saplēsu savas drēbes, paņēmu izkapti un skrēju 50 kilometru līdz Lubānai. Ceļā visi cilvēki no manis bēga. Lubānā uzkāpu uz kāda šķūņa jumta un staigāju pa juma kori. Tur mani saķēra un aizveda uz Daugavpils psihiatrisko slimnīcu. Tur sabiju desmit ar pus mēnešus. Pēc tam mani atzina par veselu.

Pārbraucot mājās, sāku trakot no jauna".

Pēc dzirdētā es viņai mūsu Kunga Jēzus vārdā aizliedzu sist ārā logus un plēst drēbes.

Reiz es biju aizbraucis pie brāļa Blūmīša, kurš neticēja, ka mūsu apgaismotajā laikmetā sātan var tik tieši parādīt savu varu. Es viņam pastāstīju gadījumu ar Olgu, bet viņš smējās. Viņš bija ar mieru aizbraukt pie slimās. Un tā mēs seši cilvēki kādu dienu tur ieradāmies. Es sacīju līdzatbraukušām māsām, lai viņas pieiet pie slimnieces loga un paskatās, kas tur ir.

Viņas izbijušās atskrēja pie mums. Aizgāju uz lauku, kur strādāja māte un palūdzu atnākt mājās. Viņa ieveda mūs istabā, kur uz guļvietas sēdēja kaila jauniete, piesieta ar ķēdi. Atbraucēji izjuta lielas bailes. Griezās pie jaunietes: "Pavēlu tev, sātan, Jēzus Kristus vārdā pateikt, kā tu viņā iegāji". Viņa atkārtoja jau mums zināmo stāstu. Pēc tam mēs visi kri-tām uz ceļiem un pret Dievu pacēlās sirsnīga un karsta lūgšana.

Pēc lūgšanas Svētais Gars nāca pār mani, un es pavēlēju: "Jēzus Kristus, Dieva Dēla, vārdā, sātan, tūlīt pat izej no viņas!"

Pēkšņi sātana spēks pacēla jaunieti pāri mūsu galvām un nometa ar visu ķēdi uz grīdas. Sātans izgāja no viņas, un viņa priecīga piecēlās sēdus. Māsa steidzās viņu apsegt. Brālis Osvalds jautāja: "Kā tu domā, vai atsvabināsim viņu no viņas ķēdēm?"

Atbrīvojām no ķēdes, un viņa aizgāja apģērbties. Pēc tam, izgājusi dārzā, viņa saplūca puķes un ienesa mums kā pateicību. Tad viņa griezās pie mātes ar lūgumu, lai tā atnestu mums bulciņas un pienu, kuru pati sagatavoja un pasniedza.

Pēc divām dienām man nācās šīm mājām braukt garām un es Olgu atradu ganām lopus, jo mājās notika labības kulšana un ļaudis no viņas vēl joprojām baidījās. Mēs pielūdzām Dievu, un es ieteicu viņai nākt uz mūsu sapulcēm. To viņa arī darīja un katru svētdienu deviņus kilometrus nāca uz dievkalpojumiem kājām, kamēr vien mēs bijām Balvos. Cik viņa pie kaimiņiem strādādama nopelnīja, visu atdeva Dieva valstības darbam. Tā viņa pagodināja visuvareno un mūžīgo Dievu.

OKUPĀCIJAS LAIKĀ ES SASLIMU AR NIERĒM

Okupācijas laikā, strādājot fabrikā par meistaru, pie manis pieskrēja vīrietis, par kuru zināju tikai to, ka viņš ir komunistis. Burtiski pēc dažām minūtēm sākās dokumentu pārbaude. Lai slēptu, ka viņš nav mans strādnieks, es norādīju viņam bērt klāt ogles katrā kurtuvē. Tomēr man noprasija, vai viņš neesot mans strādnieks un ko viņš te darot. Zinot to, ka no manas atbildes ir atkarīga viņa dzīvība, es atbildēju droši, ka mans, tā paglābjot viņu no nošaušanas.

Cilvēkus man izdevās apmānīt, bet Dieva likums bija pārkāpts. Drīz pēc tam es saslimu ar nierēm un cietu briesmīgas sāpes. Mani ievietoja slimnīcā. Sāpju lēkmes pirmo reizi ilga sešas stundas, tad sekoja atelpa, bet nākošā sāpju lēkme ilga 12 stundas. Trešā dienā, kad sāpes bez apstājas mani bija mocījušas 24 stundas, ārsti nolēma mani ārstēt ar elektrību, skaldot akmeņus manās slimajās nierēs. Izrādījās, ka viena niere bija bojāta par 45%, bet otra par 75%. Pēc elektrības iedarbības mani slimnīcā neturēja, bet atlaida mājās. Caur Dieva žēlastību pamazām atspirgu.

MĀSA DRĒSKA UN PAKLAUSĪTA LŪGŠANA

Reiz māsa Drēska palūdza mani, lai es apmeklēju kādu slimnieci, kurai ārsti vairs nevarēja palīdzēt. Es piekritu aicinājumam un mēs kopā aizbraucām.

Pie slimnieces bija atbraukusi arī viņas meita, kura Rīgā strādāja par skolotāju. Viņa arī lūdza mūs aizlūgt par vias māti. Es izjutu, ka slimniece ir apsēsta, bet, lai viņas neapvainotu, es viņām to neizteicu.

Mēs nolocijām ceļus lūgšanā. Pēc lūgšanas mēs pārliecinājāmies, ka dzīvais Dievs patiesi klausā tos, ka patiesi no sirds griežas pie Viņa pēc palīdzības.

Pats saimnieks, mums ierodoties, aizgāja, jo neticēja dziedināšanai. Viņš teica: "Kas tas ir par Dievu, ka mans palīgs palika slim un man pašam tagad viņš jākopj?" Viņš aizgāja no mājām. Pēc lūgšanas mēs atsveicinājāmies. Mēs visi tikām stiprināti ticībā, redzot, ka slimniece priecīgi slavē Dievu- mūsu labāko Ārstu un Glābēju.

Pēc diviem gadiem mēs reiz kopā ar brāli Siliņu viņus apmeklējām vēl vakarā, ap plkst.10. Viņi ar prieku cēlās un mūs uzņēma. Viņas vīrs arī pielūdza Dievu un priecājās, ka

jau divus gadus viņa sieva ir vesela un pati saimnieko, kaut gan pagājušajā reizē viņš bija kurnējis uz to Kungu. Lūgšanā viņš lūdza Jēzum piedošanu.

PIRMAIS KANDINĀTS UZ MORGU

Strādājot Jelgavā un Dobelē un arī vēl izpildot pienākumus ķieģeļu fabrikā, no pārguruma saslimu ar labās puses paralīzi. Mani ievietoja Jelgavas slimnīcā. Sakarā ar manu smago slimības stāvokli saaicināja ārstu komisiju, kuras sastāvā bija 7 ārsti un viena medmāsa. Ejot projām, koridorā viens no viņiem izteicās par mani šādiem vārdiem: šis slimnieks ir pirmais kandidāts uz Morgu. Blakus istabas slimnieki šo izteicienu dzirdēja un, kad komisija bija aizgājusi, tie ienāca pie manis un paziņoja šo "jaunumu". Es sāku lūgt Dievu un sāku gatavoties stāties sava Kunga priekšā.

ENĢEĻA ATKLĀSME

Es iekritu letargiskā miegā un redzēju parādību: Atvērs durvis, un manā istabā ienāca jauns cilvēks baltās drēbēs. Enģelis man saka: "Es tev tagad pateikšu tavu diagnozi. Tev ir dziļa skleroze un asinsvadi nespēj izturēt asins cirkulāciju. Ja vēnas plīsīs no asinsriņķošanas, sekos nāve. Dievs tev ir šo lietu nokārtojis pilnīgi citādāk. Normālam cilvēkam ķermeņa temperatūra ir 36 grādi Celcija, bet pulss liecina, ka sirds pukst 76 reizes minūtē. Tev tā pukstēs tikai 50 reizes. Asinis tecēs lēnāk, tāpēc vēnas neplīsīs. Ceturtā dienā tu celsies no savas paralīzes. (Apraksts nedaudz saīsināts)."

Redzēju- enģelis sniedz man roku un mēs stāvam atvērtu durvju priekšā. Viņš pagriežas un aizgāja. Šajā mirklī es atvēru acis un redzēju savā priekšā ārstu Čaksti, kas turēja manu roku. Tālāk atkal stāvēja tā pati komisija, kas bija

paredzējusi manu ceļojumu uz Morgu. Durvis uz blakus istabu bija vaļā, un četru slimnieki no blakus istabas ziņkārīgi skatījās manā istabā.

Tas bija letargiskais miegs, kas ilga 19 stundas. Mani centās modināt, bet nevarēja. Tad izsauca šo komisiju, kuru es redzēju savā priekšā. Es viņiem atstāstīju visu savu sapni un piebildu: "Vakar, kad jūs aizgājāt, jūs savā starpā nolēmāt, ka esmu pirmais kandidāts uz Morgu. Slimnieki man atstāstīja dzirdēto." Pēc tam es viņiem teicu, ka Jēzus Kristus, kuru es mīlu un kuram kalpoju, atsūtīja pie manis savu enģeli un tas man teica, ka ceturtajā dienā es celšos augšā no savas paralīzes.

Kad viņi visi aizgāja, ārsts Čakste, kas mani apmeklēja tikai otrdienās un piektdienās, sāka nākt katru dienu. Trešajā dienā man sāka sāpēt visi kauli. Es teicu: "Ārst Čakste, man laikam būs ļoti grūtas vecumdienas, jo man sāpēs visi kauli".

Viņš smaidot atbildēja: "Visi nervi bija pamiruši, bet tagad tie atdzīvojas. Sāpes izbeigsies." Ceturtajā dienā es cēlos augšā, kā man jau iepriekš enģelis bija pavēstījis.

Reiz manai sievai bija tikai divi rubļi, bet ceļš līdz dievnamam maksāja 90 kapeikas. Sapulcē mēs ar sievu nolēmām visu pārējo naudu ielikt kolektē. Pēc sapulces mums klāt pienāca māsa Kleo un sacīja, ka uz mana vārda esot saņēmusi no Staļingradas 25 rubļus, ko man sūta kāds vecs deviņdesmitgadīgs ticīgais. Dievs bija licis viņam uz sirds nosūtīt naudu tieši vajadzīgajā momentā.

Kad mira mans tētis, es atdevu pēdējo kreklu, lai ietērtu nelaiķi. Tūlīt pat es saņēmu sūtījumu no māsas Žeņas, kas dzīvo Amerikā. Tur bija veļa, apģērbs un produkti. Tagad iznāca, ka es sava vienīgā krekla vietā biju saņēmis 8 veļas komplektus.

SERGEJS- MĀCĪTĀJA DĒLS

Sieva izgāja paskatīties. No mašīnas izkāpa stalts vīrietis un jautāja: “Vai šeit nedzīvo brālis Buholcs?”

Tad es izgāju aiz vārtiem, un viņš man jautāja: “Vai tu mani pazīsti?” Es viņam sacīju: “Varbūt arī kaut kur redzēts, bet uzvārdu nezinu. Vienīgais, ko zinu- tu esi patiešs Dieva bērns”.

Viņš teica: “Bet es zinu, ka tu esi Johans Alberta dēls Buholcs”. Tiklīdz viņš šos vārdus izteica, Dievs man pateica viņa priekšā viņa uzvārdu, vārdu un tēva vārdu. Es teicu: “Dieva svētais, ienāc manā mājā”.

Uz jautājumu, kādā lietā viņš atbraucis, viņš sāka stāstīt, ka viņš ir sludinātājs Tbilisi un ka brālis Dušenko viņam esot stāstījis par mani.

Brālis bīskaps Levedanto viņam neieteica braukt šurp, tāpēc viņi norunājuši, stāstīja tālāk brālis Duhaņins, ja brālis Buholcs nosauks mani uzvārdā, vārdā un tēva vārdā un teiks vārdus: Dieva svētais nāk manā mājā, tad es palikšu, bet pretējā gadījumā tūlīt griezišos atpakaļ.

TAS KUNGS IZDZIEDINA KONTUZĒTO

Kāds brālis atbrauca pie mums no Pečoriem, jo bija dzirdējis, ka šeit aizlūdzot par slimniekiem. Par sevi viņš pastāstīja, ka kara laikā esot ievainots galvā un kopš tā laika viņam sāpot galva, bet viņa kājas un rokas uzpampstot. Ārsti ieteikuši izdarīt operāciju, tas ir, noņemt galvas kausu bez vispārējās narkozes. Šādas operācijas ilgst apmēram astoņas

stundas. Viņš ļoti baidījās no šādas operācijas, jo, līdzīgā gadījumā operējot slimnieku ar šādu vainu, ārsti nebija varējuši viņu izglābt un viņš operējot nomiris. Tagad viņš lūdza mani kopā ar viņu lūgt Dievu. Es viņam teicu: “Bet man nav eļļas svaidīšanai.” Viņš mani lūdza tikai lūgt kopā ar to. Mēs no-metāmies uz ceļiem un lūdzām. Pēc lūgšanas uzliku rokas uz viņa galvas un pēkšņi izjutu, ka no galvas iekšienes kaut kas trīs reizes iesita man pa plaukstu. Es izsaucos: “Dārgais brāli, mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā tu esi dziedināts!” Viņš paskatījās uz mani un teica: “Jā, es esmu dziedināts”. Galva viņam vairs nesāpēja.

Pēc gada mēs ar mūsu Helvigu Valentīnu aizbraucām pie viņa ciemos un atradām to pilnīgi veselu. Mēs priecīgi pateicāmies mūsu dziedinātajam Jēzum Kristum, Dieva Dēlam.

Inčukalnā sludināja brālis Mednis, kurš arī lūdza mani atbraukt pie viņa. Es apsoliļos, un mēs noturējām sapulces. Pēc rīta sapulces viņš pienāca pie manis un teica: “No rīta šeit bija divas sievietes, kuras pēc pusdienas parasti nenāk. Viņām vajadzētu dzirdēt aicinājumu pie Kristus.” Pēc rīta sapulces mēs nolēmām neiet pusdienās, bet palikt lūgšanā. Tajā mēs pavadījām laiku līdz pat četriem pēcpusdienā.

Izrādījās, ka Dievs bija dzirdējis mūsu lūgšanas un šīs sievietes atnāca arī uz otro daļu. Kad es pēc sapulces uzaicināju ļaudis nodot savas sirdis Kungam Jēzum, tad abas sievietes piecēlās un no visas sirds atdeva sevi kalpošanā Dievam.

Pēc sapulces izrādījās, ka vilciens ir jāgaida līdz divpadsmitiem naktī.

Tad mēs nolēmām lūgšanā pavadīt vēl sešas stundas, pateicoties Dievam par mantotajām divām dvēselēm. Mēs, 12 cilvēki, palikām lūgšanā, un katrs lūdza 15 minūtes divas reizes. Tā nemanot pagāja sešas stundas. Es jautāju brālim Mednim, kur viņš tik sirsnīgi iemācījies izteikties lūgšanā? Viņš atbildēja: “To man iemācīja Sibīrija”.

BEIDZU STRĀDĀT PAR SARGU

Es darbā lūdzu Dievu, un neviens mani netraucēja. Tā pagāja apmēram seši gadi. Reiz es stāvēju un lūdzu Dievu. Bija apmēram pulksten divi naktī. Pēkšņi es sāku runāt nesaprotamā valodā. Nodomāju, ka tā laikam ir ķīniešu valoda, jo viss man bija nesaprotams un neparasts. No prieka pēc lūgšanas es palēcos. Un es sacīju: "Lūk, esmu gatavs, sūti mani, Dievs. Es iešu, lai arī kur man būtu jāiet!"

Atceros tikai to, ka pēc šī mirkļa es nokritu. Četrus mēnešus pēc tam es slimoju ar sirdi. Rajona ārsts mani apmeklēja katru trešo dienu. Reiz es viņam jautāju: "Sakiet, vai es celšos vai nē?" Uz to viņš man atbildēja: "Šeit nav Amerika. Jaunas sirdis mēs neliekam, bet rezerves daļas sirdij mums nav. Es domāju, ka, pie gultas pieturoties, jūs pavisam drīz varēsiet sākt staigāt".

Kad es viņam teicu: "Bet ja nu es nākošajā reizē pats jums atvērsu durvis?", viņš man atbildēja: "Tas nevar būt!" Pēc ārsta aiziešanas pie manis ienāca brālis Pāvils un mans kaimiņš. Sarunā brālis Pāvils teica: "Tu vēl nemirsi".

"Kādēļ tu tā domā?"

"Es vakar redzēju sapni: kad es būvēšu pamatus, tu nāksi tos iesvētīt".

"Bet vai tev plāns ir?"

"Nē, es tikai par to domāju".

Tad mēs kopīgi lūdzām Dievu. Viņš aizgāja. Pēc tam aizgāju, pareizāk sakot, aizvilkos arī es. Es tiku līdz lielajai istabai, jo gribēju noklausīties radio, bet sieva nebija mājās, kas man palīdzētu.

Tad atnāca mana audžumeita, piesteidzās man klāt un sauca: "Kungs, palīdzi!" Tajā brīdī mēs abi redzējām atvērtas

debesis. Kopš tā laika sirds man vairs nesāp. Sākās jauns laikmets, jauna kustība manā dzīvē.

RĪGA- SIMFEROPOLE- ŽDANOVA AR PĀRSĒŠANOS

Pie mums kara laikā veselu gadu dzīvoja kāda jaunie, kura pēc tam aizbrauca. Tagad viņa atradās Ždanovas pilsētā. Man radās vēlēšanās vēlreiz viņu redzēt un uzzināt, kā izveidojusies viņas dzīve. Es aizgāju pie brāļa Labprāta, lai viņš man nopērk biļeti uz vajadzīgo lidmašīnu. Man bija tā saucamā "broņa"- atļauja uz tādu braucieni. Brālim Labprātam biļeti nepārdeva. Es atbraucu uz Rīgu, bet biļešu nebija. Brālis Labprāts noskuma, ka nav dabūjis biļeti. Es viņam teicu: "Iesim kopā. Redzēsi Dieva brīnumus".

Lidostā mums laipni paskaidroja, ka uz reisu visas biļetes izpārdotas. Tad es jautāju: "Bet vai ar pārsēšanos tur nevar nokļūt?" Izrādījās, ka maršruts Rīga- Simferopole- Alušta- Frunze- Ždanova ir iespējams. Nopirku biļeti līdz Simferopolei.

Aluštā atradu ielu un māju, kurā dzīvoja man pazīstams onkulis Vaņa- bijušais dzelzceļa priekšnieks. Tagad viņš atradās pensijā. Pirms 14 gadiem Jelgavā viņš apmeklēja sapulces un es biju pakristījis viņa māsu Šuru. Viņa toreiz bija uz nāves gultas, bet Dievs viņu dziedināja. Tas bija noticis sekojoši: viņu ārstēja Dobelē, un ārsti teica, ka viņai nav nekādu cerību izārstēties un ka viņas meita jau varot pasūtīt zārku. Dabūjis to zināt, aizbraucu no viņas atsveicināties un vēlreiz kopīgi pielūgt Dievu. Kā tagad vēl atceros, ka lietuss dēļ atstāju savu motociklu ceļmalā, bet pats kājām tiku līdz viņai. Slimnieci kopa sieviete, pēc amata slaucēja. Mēs sākām ar viņu pārspriest garīgas lietas un es uzaicināju kopīgi pielūgt Dievu. Šajā laikā arī māsa Šura noietās uz ceļiem. Pēc lūgšanas mēs vēl parunājām un nemaz nemanījām, ka

slimniece kļuvusi vesela. Viņa piecēlās un pati mums izcepa olas. Kad atbraucu mājās un stāstīju par šo atgadījumu, tai brīdī kāds klauvēja pie durvīm. Sieva piecēlās ielaist, un es izdzirdu aiz durvīm priecīgu māsas Šuras balsi. Ienākot istabā, māsa Šura mūs apkampa un liecināja, ka viņa ir pilnīgi vesela. Šodien viņa jau esot nogājusi 18 km ar kājām. Ejot projām, viņa teica, ka brauc uz Rīgu brīdināt radniekus, lai viņai nepasūta zārku, kā pirms šī gadījuma viņi bija norunājuši. Drīz pēc tam es viņas abas kristīju- mūsu Šuru un viņas meitu Gaļinu.

Vēl man vajadzēja braukt uz Jaltu, kur sludināju Dieva Vārdu. Tur mēs satikām mūsu Šuru. Viņa ir vesela līdz šai dienai.

Ždanovā aizgāju pie māsas Marijas, kura veselu gadu no-dzīvoja pie mums. Mūsu tikšanās bija ļoti priecīga. Es viņu lūdzu aizvest mani pie brāļa Dudnika. Viņa mani aizveda, un es uzzināju, ka lidlaukā mani gribējuši aizturēt un neļaut sludināt. Protams, mani nesagaidīja, jo es atlidoju no otras puses. Dieva ceļi nav izdibināmi. Un tagad es tur brīvi sludināju.

Ticīgie mani divas nedēļas vadāja no sapulces uz sapulci, un šoferis, kas mani veda, kļuva ticīgs un atdevās tam Kungam. Ždanovā mēs draudzē 16 stundas no vietas lūdzām Dievu par slimniekiem. Lūdzām par katru atsevišķi, svaidot katru slimnieku ar eļļu. Pēc tam atkal divas stundas lūgšanā pateicāmies Dievam par dāvāto žēlastību.

Nāca dažādi ļaudis, un Dievs viņus uz vietas dziedināja.

Doņeckā mēs iebraucām pie vienas sievietes, vārdā Olga, kura jau 10 gadus staigāja četrrāpus un arī mani satika šādā veidā.

Mēs par viņu lūdzām Dievu, un es viņai vaicāju: "Bet vai tu tici, ka Jēzus Kristus var tevi dziedināt?"

"Jā!"

Tad es palūdzu eļļu, un viņas māte man iedeva pa-

rasto saulespuķu eļļu. Aizlūdzu par slimnieci, lai Dievs viņai pieskartos.

Tajā pašā dienā viņa sapulcē liecināja, ka viņa pati varējusi atnākt uz sapulci. (Vajadzēja veikt garu ceļu no 15.līnijas līdz 18.) Kopš tā laika viņa staigā un slavē Dievu.

Vēlāk brālis Dudņiks stāstīja brāļiem, kas dziedināšanas lūgšanā nepiedalījās, ka ļaudis ar kruķiem nāca un brauca invalīdu ratiņos, bet projām no sapulces devās veseli un slavēja to Kungu. Tādā veidā izplatījās ticība Jēzum Kristum.

VECMĀMIŅA NO VIDZEMES

Kāds sludinātājs no Vidzemes uzaicināja mani pie savas 80 gadus vecās mātes. Viņa jau divus mēnešus gulēja slimā un ļoti mocījās naktīs ar bezmiegu, bet viņas dēls bija ļoti noguris no kopšanas. Savā dzīves laikā māte bija ļoti spējīga Dieva Vārda izskaidrošanā, bērēs kalpoja ar dziedāšanu un Dieva Vārda citēšanu. Kad es ierados, pie viņas gultas bija jau citi apmeklētāji. Mēs visi kopīgi pielūdzām Dievu. Un kad es uzliku viņai rokas, tad izdzirdu svešu balsi sakām: "Es neesmu viens, mūsu ir daudz!" Tas bija neticami, jo pati slimniece nepārtraukti atkātoja: "Aleluja. Slava tam Kungam!"

Izrādījās, ka tā bija tikai liekulība. Pēc aizlūgšanas mūs norīkoja gulēt, bet slimniece bija ļoti nemierīga. Dēls izsauca ātro palīdzību, un viņai injicēja zāles, taču tas nelīdzēja. Tad es griezpos pie Dieva: "Kāpēc tas tā ir? Tik sirsnīga māsa tā cieš un pie tam vēl apsēsta?" Tad balss no augšienes man paskaidroja: "Tas ir garīgs lepnums viņā".

Piecēlos plkst. trijos naktī, uzmodināju viņas dēlu, un mēs pēc kārtas piecas reizes aizlūdzām par slimnieci, līdz viņa nomierinājās. Pēc tam atkal izdzirdu balsi: "Lūk, plkst. septiņos viņa mirs!"

Bet es nezināju, vai tas būs no rīta, vai vakarā. Likos gulēt un acumirkli aizmigu. Pamodos bez 15 minūtēm septiņos. Atcerējos balsi un steidzos pie slimnieces. Tieši plkst. septiņos viņa mierīgi aizgāja mūžībā. Jēkaba 4:16: "Bet nu jūs lielaties lepnībā, visa tāda lielīšanās ir ļauna".

LIDIJA KĻAVA

Viņas slimība- nervu sabrukums. Viņai bija 32 gadi, un, pat stāvēt uz ceļiem, viņai trīcēja rokas un galva. Es lūdzu Dievu par viņu un pavēlēju Jēzus Kristus vārdā slimībai no viņas atkāpties. Tūlīt pat viņai pārstāja trīcēt rokas un galva un viņa kļuva pilnīgi vesela. Tas notika 1968.gadā, bet nesen no viņas draudzenes uzzināju, ka Lidija Kļava saņēmusi autovadītāja tiesības un iegādājusies automašīnu. Nesen es saņēmu arī viņas pašrocīgi rakstītu vēstuli. Viņa rakstīja:

"Es esmu tā pati, kas Viļņā 8.martā tika dziedināta no nervu slimības. Galva un rokas vairs netrīc. Esmu ļoti priecīga un nezinu, kā pateikties Dievam par šo brīnumu. Esmu par to daudziem liecinājusi. Tagad esmu ļoti priecība un dzi-voju it kā jaunā pasaulē."

BRĀĻA ĻOŠAS DZIEDINĀŠANA UN LIECĪBA

Kādā gadījumā redzēju, ka apmēram astoņu metru at-tālumā no manis piecēlās divi brāļi un steidzās pie manis. Ka-mēr viņi tuvojās, Svētais Gars man sacīja: "Raugies uz mazā-ko, tam nav ticības, ar viņu netērē laiku, bet parunā ar otro".

Virietis, kas bija liela auguma, piegāja pie cilvēkiem, kas bija ap mani (to bija apmēram 40). Tie saspiedās, un viņš nostājās uz ceļiem kopā ar tiem. Sakarā ar to, ka Svētais Gars

man jau bija norādījis uz turpmāko, es sāku ar viņu runāt un jautāju: "Dārgais brāli, kā tevi sauc?"

"Mani sauc par Ļošu".

Tagad es viņam jautāju: "Dārgo brāli Ļoša, kādu dāvanu tu vēlētos šodien lūgt no mūsu dārgā Pestītāja?"

Tad viņš man sāka stāstīt: "Es vēl esmu jauns, man ir 26 gadu. Man ir sieva un trīs bērni, man vēl ir dzīvi tēvs un māte. Es esmu vienīgais apgādnieks šiem sešiem cilvēkiem, bet tagad smagi saslimu. Sešus mēnešus nogulēju Minskas slimnīcā, kur ārsti atzina, ka man ir vēzus pēdējā stadijā. Man pat nedeja laiku, cik ilgi es dzīvošu, bet pēc tam atlaida mājās. Bija pagājušas daudz dienu, taču atlikušas deviņas dienas, tad es miršot. Es uzzināju par dievvārdu sapulcēm un pēdējo reizi pirms nāves vēl atnācu pielūgt Dievu. Mani kuņģa vēža atzarojumi ir piepildījuši visu vēderu. Sānos ir izveidojies caurums, kas ir aiztaisīts ar vates tamponiem, lai aizturētu strutu rašanos".

Skatoties uz Ļošu, es redzēju, ka vienā stūrī trīs cilvēki to visu pieraksta. Tad es savā sirdī teicu: "Jūs, šīs pasaules kalpi, dariet, kas jums ir pavēlēts, bet es izpildīšu, ko Dievs man pavēlējis".

Tad es viņam jautāju: "Dārgais brāli Ļoša, vai tu tici, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls?"

Viņš man teica skaļā balsī: "Jā!"

"Vai tu tici, ka Jēzus Kristus, Dieva Dēls, dziedinās tevi šajā pašā vietā?"

Un viņš atbildēja: "Jā!"

Uzdevu viņam pēdējo jautājumu: "Bet kāpēc tu gribi kļūt vesels?" Uz to viņš man atbildēja: "Es vēlos būt par liecību tam, ka Jēzum Kristum ir tas pats spēks, kas Viņam bija zemes virsū Viņa dzīves laikā."

Tad es pielūdzu Dievu par viņu, svaidīju ar eļļu un pavēlēju Jēzus Kristus vārdā slimībai atkāpties. Viņš ar abām rokām iekērās sānos, kur atradās viņa brūce- tā bija sadzījusī. Viņš dedzīgi pateicās Dievam un aizskrēja vienatnē apskatīt

savu brūci vēderā. Pēc tam viņš atskrēja un paziņoja, ka viņa brūce ir pilnīgi sadzijusi. Tas notika 1968.gada 9.martā.

Pēc tam, kad brālis Ļoša tika izdziedināts, es turpināju aizlūgt par citiem. Vakariņās kopā ar mums sēdēja brālis Ļoša un ēda skābus kāpostus un desu, tas ir visu to, ko viņam visu laiku bija aizliegts ēst. Viņam nekas vairs nesāpēja. Vēlāk Ļoša stāstīja, ka mājās lūdzis mātei dot viņam paēst Ukrainas boršču, kuru, slims būdams, nevarējis ēst. Māte nobrīnījusies, pielūgusi Dievu un iedevusi prasīto. Viņa ticēja, ka viņš kļuvis vesels. Viņš ēda un pateicās Dievam. Dievs ne tikai bija viņu dziedinājis, bet arī devis pravieša spējas. Tagad viņš Vasarsvētku draudzē Minskā ir draudzes vecajs un izpilda diakona pienākumus. Viņš pie manis atbrauc ciemos katru gadu.

Atradās ļaudis, kuri par šo dziedināšanu pastāstīja ārstiem. Sakarā ar to, viņu izsauca uz ārstu komisiju, kurā ietilpa 14 profesori un septiņi vietējie ārsti. Pēc pārbaudes komisija pārmeta vietējiem ārstiem, ka tie uz komisiju esot atsūtījuši citu, pilnīgi veselu cilvēku. Bet tie atbildēja, ka personīgi pazīstot šo slimnieku un, ja tie neticot viņiem, lai pajautā Ļošam pašam.

Profesori apgalvoja, ka pēc brūču sadzišanas vātis atstājot redzamas pēdas, bet šeit it nekā nevarot pamanīt. Noslēgumā viņi teica, ka viņš ir kļuvis pilnīgi vesels. Pēc tam Ļoša ļaudīm daudz liecināja par savu brīnišķīgo dziedināšanu.

PĒTERBURGAS APKAIMĒ DZIEDINĀTĀ VĒŽA SLIMNIECE

Pēc brauciena uz Viļņu brālis Pjotrs Vasiļjevičs mani aicināja atbraukt uz Ļeņingradu. Tur apmeklēju astoņas apkārtnes draudzes. Lūgšanas laikā kādā no šīm draudzēm

ieskrēja kāda sieviete un, spiežot rokas uz savām slimajām krūtīm, skaļi paziņoja, ka viņa slimojot ar vēzi pēdējā stadijā un ārsti viņai nav spējīgi palīdzēt. To redzot, mēs visi nometāmies ceļos un sirsnīgi lūdzām Dievu. Es svaidīju viņu ar eļļu un tā Kunga Jēzus Kristus vārdā ar varenu Dieva spēku viņa uz vietas tapa dziedināta. Tad viņa jautāja: "Dārgie brāļi, ko jūs liksiet man darīt? Aiz liela prieka, ka Dievs mani ir dziedinājis, esmu gatava lēkt ugunī vai ūdenī!"

Mēs viņai teicām: "Dārgā māsa, mums nevajag, lai tu lēktu ugunī vai ūdenī, bet mēs tev dosim uzdevumu- Ļeņingradas apkārtne ir astoņas draudzes. Mēs tev dosim šo draudžu adreses, un tu tiem paziņo, ka mēs būsim pie viņiem uz lūgšanas sapulcēm". Šo uzdevumu viņa ar prieku un pateicībā izpildīja.

Kad mēs atbraucām nākošajā draudzē, tur bija sapulcējušies ļoti daudz ļaužu.

TICĪGĀ MARIJA UN TĀS DZIEDINĀŠANA

Trešajā dienā aizbraucām uz Tjasno, un tur mums ziņoja par slimu māsu Mariju. Pēc sapulces nolēmām viņu apciemot, un brālis Edjuks aizgāja viņai par to paziņot. Māsa Marija bija slima ar plaušām un sešus mēnešus nogulējusi slimnīcā. Atvesta no slimnīcas mājās, viņa jau deviņas dienas gulēja ar 40 grādu temperatūru, bet pie pilnas saprašanas. Vīrs viņu bija pametis jau slimības sākumā.

No rīta viņu apciemoja kāds brālis, lasīja evaņģēliju. Pēc lasīšanas brālis skaļi izteicis savas šaubas: "Lūk, Jēzus toreiz varēja dziedināt, bet tagad nekas tamlīdzīgs nenotiek. Iznāk, ka evaņģēlijā rakstīti meli".

Tādā veidā sātans atsūtīja pie slimnieces savu kalpu, lai atņemtu viņai pēdējo cerību. Pēc tam ieradās ārsts, pār-

baudīja slimnieci un izejot sētā teica sievietei, kas kopa šo slimnieci: “Šodien biežāk nāciet pie slimnieces, viņa mirs. Ilgāk par trim stundām viņa nedzīvos”.

Ārstam aizejot, viņa izgāja piecstāvu nama pagalmā un raudādama sūdzējās kaimiņiem: “Kāda nelaime. Vīrs viņu pametis, ārsts teica, ka viņa drīz mirs, bet man nav līdzekļu, lai viņu paglabātu”. Marijas meitenīte arī raudāja, ka paliks viena pati.

Tad atnāca brālis Edjuks, caur kuru māsa Marija bija tapusi ticīga, un sacīja: “Dārgā māsa Marija, šodien pie tevis būs ciemiņi. Būs divdesmit divi ticīgie no mūsu draudzes un divi latvieši. Brāļi aizlūgs par tevi, un Dievs tevi dziedinās. Bet viņa atbildēja: “Caur cilvēku rokām man nav vajadzīga nekāda dziedināšana” un aiztaisīja acis, ar to rāidīdama, ka viņa vairāk nevēlas runāt.

Guļot ar aizvērtām acīm, viņa skaidri dzirdēja balsi: “Marija, mans bērns, Es sūtu brāļus, manus kalpus, un vēlos, lai tu caur viņiem saņemtu dziedināšanu”.

“Ak, piedod, lai notiek Tavs prāts!”

Tajā pašā brīdī ienācām mēs- 24 cilvēki. Mājas iedzīvotāji jau domāja, ka viņa nomirusi, un nāca skatīties. Dzīvoklis bija pilns ar cilvēkiem, un priekšnama gaitenī arī stāvēja ļaudis. Es domāju: “Mans Dievs, kā es varēšu lūgt šo neticīgo cilvēku klātbūtnē?”

Skaļā balsī es sacīju: “Marija ir smagi slima. Mēs kā cilvēki viņai neko nevaram palīdzēt. Locīsim ceļus un lūgsim Dievu!”

Tad Vera, Marijas meita, pieskrēja pie mātes gultas, apkampa viņas kājas un sāka skaļā balsī lūgt: “Kungs, Tu šodien esi starp mums, jo Tu esi teicis, kur divi vai trīs Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū. Bet mēs, Jēzu, esam tik daudz, un Tu dzirdi mūs un esi starp mums.”

Pēc tam viņa paskatījās pulkstenī un piebilda: “Vēl divpadsmit minūtes, un, kā ārsts teica, mana māte aiztaisīs acis uz mūžu”. Vera pacēla acis pret debesīm un sauca: “Es

Tevi lūdzu ļoti, ļoti, Kungs, izdziedini manu māmiņu tūlīt pat”.

Pēc lūgšanas mēs piecēlāmies no ceļiem un es sāku runāt galvenokārt neticīgajiem: “Dziedināšanas notiek dažādi. Citi tiek izdziedināti tūlīt pat, bet citi tikai pēc kāda laika. Kā piemēru es stāstīju par savu tēvu, kuru tas Kungs dziedināja 15 minūtes pēc lūgšanas. Slims būdams, viņš bija ļoti vājš, bet pēc dziedināšanas lēkāja un nodzīvoja pēc tam vēl 39 gadus.

Tad es jautāju mātai Marijai: “Vai tu, dārgā māsa, tici, ka Jēzus Kristus var tevi dziedināt?” Atkārtēju vārdus no apustuļa Jēkaba 5:13-16.:

Ja kas jūsu starpā cieš, tas lai Dievu lūdz, ja kas ir liksmā prātā, tas lai dzied slavas dziesmas. Ja kas jūsu starpā ir nevesels, tas lai aicina draudzes vecākus, lai tie par viņu lūdz, viņu svaidīdami ar eļļu tā Kunga vārdā. Un tā ticības lūgšana izglābs to neveselo un tas Kungs viņu pacels, un ja viņš grēkus būtu darījis, tad tie viņam tiks piedoti. Izsūdziet cits citam tos noziegumus un lūdziet cits par citu, ka topiet veseli. Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko iespēj.

“Vai tu tici, ka pēc apustuļa Jēkaba norādījuma, svaidot tevi ar eļļu, tu būsi vesela?” es jautāju. Viņa atbildēja: “Jā, lūdziet par mani”. Tad es piegāju pie viņas gultas, uzliku rokas un, pielūdzot Dievu, liku slimībai atkāpties no viņas Jēzus Kristus vārdā.

Brālis Pjotrs Vasiļjevičs piegāja, pacēla māsu, uzmeta tai rīta kleitu. Viņa vairs negulēja, jo bija kļuvusi vese-la.

Daudzi pēc tam liecināja, ka ticība uz to Kungu Jēzu tiem bija atklājusies tieši caur šo māsu Mariju.

Brālis Edjuks visu, kas bija noticis ar Mariju, ierakstīja magnetofonā. Otrā dienā māsa Marija ieņēma divas

tabletes, kas bija palikušas pāri no ārstu izrakstītās zāļu devas, un no tām saindējās. Atbrauca ātrā palīdzība un viņu aizveda uz slimnīcu. Tur ārsti caurskatīja viņas plaušas rentgenā un konstatēja, ka viņa ir pilnīgi vesela.

Laikam Dievs viņai pieļāva saindēšanos, lai būtu vairāk liecinieku viņas brīnumainajai dziedināšanai. Marija slimnīcā liecināja par Dieva brīnišķīgo spēku un par savu veselību pēc dziedināšanas.

AR BRĀLI GUNĀRU DUNDAGĀ

Brālis Anzenavs uzaicināja mani uz Dundagu sludināt Dieva Vārdu viņa draudzē. Sludinot no kanceles Dundagā, Svētais Gars man norādīja uz vienu cilvēku un caur mani teica uz viņu: "Ja tu šodien neizsūdzēsi grēkus un neatgrieziesies, tu esi pazudis".

Viņš piecēlās kājās no sola, nokrita uz ceļiem un skatījās balsī nožēloja savus grēkus: "Es biju ticīgs, bet esmu atkritis no Dieva. Esmu dzērājs".

Viņš lūdza no Dieva piedošanu, un Dievs savā lielajā žēlastībā viņam piedeva. Tad viņš priecīgs pateicās Dievam. Viņa piecpadsmit gadus vecā meita, izdzirdot tēva grēksūdzi, arī nokrita uz ceļiem un, sadzirdot Dieva aicinājumu, atdeva savu sirdi Kristum.

Kad sapulce bija beigusies, mani aicināja aizlūgt par brāļiem un māsām.

Viens brālis, būdams jau 40 gadus ticīgs un 10 gadus kā kalpojis par draudzes vecaju, prasīja, lai es aizlūdzu par viņu. Es paskatījos uz viņu un teicu: "Es nevaru par tevi aizlūgt tāpēc, ka tu viss esi vienos grēkos".

Pēc tam man vajadzēja aizlūgt par kādu deviņdesmitgadīgu vīru. Es piegāju pie viņa un teicu: "Tu arī esi grēkos". Tad brālis Gunārs, skatoties uz šo veco vīru, savā

priekšā ieraudzīja televizoru. Viņš teica vecītim par televizoru, bet viņš savukārt atzinās, ka ilgi skatoties televizoru, bet Dieva lūgšanām laika viņam neatliekot.

Vēl par vienu brāli es nevarēju aizlūgt tāpēc, ka brālis Gunārs viņu redzēja alus kioska priekšā. Tad šis brālis izsūdzēja savus pārkāpumus, sakot, ka otrdien dzēris alu.

VALLIJA NO VIĻŅAS

Vallijas vīrs atsūtīja telegrammu, ar kādu vilcienu viņa atbrauks uz Jelgavu. Es aizbraucu pretī uz staciju ar savu motociklu. Satiekot mani un atbildot uz manu jautājumu, kas ar viņu notiek?, viņa bāla un skuma. Viņa atbildēja: "Es eju bojā- gan garā, gan savā miesīgajā veselībā".

Es iesēdināju viņu motociklā un aizvedu mājā pie mums. Mēs te pārrunājām, pielūdzām Dievu, un viņa īsumā pastāstīja sekojošo:

Viņas vīrs ir sludinātājs. Viņiem ir četri bērni. Viņai ir laba balss, un tā ir draudzes kori pirmā dziedātāja. Redzot viņas Dieva doto dāvanu, kora diriģents ieteicis apmeklēt dziedāšanas skolotāju savas balss attīstīšanai. Taču pēc septītās reizes Vallija saslima ar sirdi. Viņa tika ievietota slimnīcā uz vienu mēnesi. Kad viņa no slimnīcas atbrauca mājās, slimība atsākās no jauna. Tad viņu aizveda uz citu slimnīcu, bet no turienes jau trešajā dienā palaida mājās. Ārsti nevarēja noteikt viņas slimībai diagnozi.

Pati Vallija atzina sevi par slimu ar apsēstību. Viņņā par viņu bija lūguši Dievu gan radi, gan draudzē, gan citi piederīgie. Man tas Kungs atklāja, ka viņai ir septiņpadsmit velni, no kuriem viens jau viņu esot atstājis Viļņā. Lasiet Mateja 12:43-45.

Vakarā mēs kopīgi aizbraucām uz lūgšanas sapulci, un pēc sapulces 14 ticīgie palika par viņu aizlūgšanās. Pēc šīs

sapulces es dabūju atklāsmi, ka seši velni viņu ir atstājuši; un mēs aizbraucām mājās. Sekojošās dienas gavējot un lūdzot Dievu un apmeklējot lūgšanu sapulces, izgāja vēl pieci velni. Lūgšana notika arī mācītāja mājās, kur otrajā stāvā dzīvoja Eisāna ģimene. Lūdzot pie mācītāja, Valliju atstāja vēl trīs velni. Lūgšanas laikā augšā dzīvojošie bija tā izbiedēti, ka tie nevarēja ciest- tik spēcīgi tur darbojās dēmonu spēki. Viņi nonāca pie mums kopīgi lūgt Dievu. Pēdējie velni negribēja ne par ko no viņas iziet. Lūgšanas laikā Eisāna sieva Rūta sāka runāt brīnišķīgā nepazīstamā valodā. Arī Vallija lūgšanā runāja valodā, kuru mēs nepazinām. Pēc divām nedēļām es aizvedu Valliju atpakaļ uz Viļņu. Tur viss koris trīs stundas lūdza par viņu Dievu. Kaut arī tagad viņai bija labāk, viens velns viņu tomēr ne par ko negribēja atstāt, tāpēc viņa kopā ar mani atgriezās atpakaļ pie mums.

Lūgšanas sapulcēs daudzi zaudēja ticību velnu izdzīšanai un gāja uz mājām. Kopā ar Valliju es desmit dienas gavēju un lūdzu Dievu. Pēc tam aizvedu viņu atpakaļ uz Viļņu.

Tur bija Svētais Vakarēdiens, un Vallija vairākiem klātesošajiem lūdza piedošanu. Kad es atgriezos Jelgavā, vairāki brāļi centās mani pārliecināt, ka viņa neizveselosies. Izrādījās, ka viņi bija kļūdījušies. Drīz es saņēmu vēstuli, kas liecināja par to, ka Vallija ir pilnīgi vesela un brīva.

Pirms tam es redzēju briesmīgu sapni: manī it kā ie-gāja velns, un, kad es viņu dzinu ārā Jēzus Kristus vārdā, viņš man teica: "Tu jau lūgšanā minēji, ka esi gatavs ciest Vallijas vietā. Tagad tev jāpacieš mani". Tad es turpināju lūgšanu, un kļuva brīvs.

Tas bija visbriesmīgākais gadījums. Mēs lūgšanā pavadījām kopumā 50 dienas. Kad es šeit lūdzu Dievu par Valliju, viņa atradās Viļņā. Dievs man deva spēku pavēlēt sātanam, un no viņas izgāja pēdējais sirmais dēmons.

Brāļi neticēja, ka Vallija ir atbrīvojusies, bet es tiem varēju teikt priecīgu ziņu, ka tagad viņa patiešām ir brīva. Mēs visi pateicāmies par paklausītām lūgšanām.

Reiz, kad mēs lūdzām par Valliju, es atceros, ka no Vallijas izgāja viens velns un teica: "Es jums došu citu darbu". Drīz pēc tam sākās domstarpības Viļņas draudzē, Jelgavas draudzē un arī draudzē pie Gunāra. Tas nozīmēja to, ka domstarpības draudzē ir no paša sātana.

ĻUBOVA IVANOVA UN VIŅAS VĒSTULE

Gribēju jau braukt mājās no Ļeņingradas, kad atce-rējos, ka pirms pieciem mēnešiem esmu saņēmis no māsas Ļubovas Ivanovas vēstuli, ko viņa bija izsūtījusi no Tallinas. Pie kases paņēmu biļeti līdz Tallinai. To es izdarīju tāpēc, ka Svētais Gars man deva norādījumu, ka viņa mani gaida, kaut arī es viņas adresi neatcerējos. Ieradies Tallinā, es uzmeklēju māsu Ellenu. Viņa visus labi pazina un aizveda mani pie slimās māsas Ļubas, kura gulēja onkoloģiskajā slimnīcā. Mēs atradām slimnieci guļot. Viņa bija slima ar vēzi, un tai jau bija izdarītas divas operācijas. Ārsti lika priekšā operēt vēl trešo reizi un pārdomām deva trīs dienas. Viņa lūdza Dievu un meklēja padomu vienīgi no Viņa. Un tagad pēc Visaugstākā norādījuma es biju atbraucis pie viņas.

Es viņai liecināju par mūsu Kunga brīnišķīgiem dziedināšanas gadījumiem arī šinī laikā. Pēc tam mēs septiņas minūtes lūdzām Dievu un es, svaidot viņu ar eļļu, pavēlēju mūsu Dziedinātāja Jēzus Kristus vārdā slimībai no viņas at-kāpties. Pēc tam aizbraucu mājās. Atbraucis drīz vien saņēmu vēstuli no izdziedinātās Ļubovas Ivanovas. Vēstule ir ierakstīta magnetofona lentē:

"Dārgais brāli Eduard. Svētīts lai ir tas Kungs par Viņa lielo žēlastību, kuru neesmu cienīga saņemt. Patiešām-Jūsu padoms ir piepildījies. Dievs mani ir svētījis. Par visu lai ir slava Viņam, mūsu lielajam un varenajam Dievam! Es varu

tagad par sevi aprakstīt nedaudz dziļāk. Līdz savai saslimšanai es jutu, ka bieži mana sirds bija tālu no tā Kunga. Kaut arī es centos apmeklēt Dieva bērnu sapulcēšanās vietas, tur es divas reizes lūdzu to Kungu pārbaudīt mani vienalga kādā veidā, lai tikai Viņam būtu tuvāk. Vai tādā veidā raidīt lūgšanu bija pareizi? Katrā ziņā visai drīz es saslimu ar šo šausmīgo slimību. Sākumā viss gāja labi. Veiksmīgi pārcietu smago operāciju. Pēc tās sekoja plastiskā operācija. Šķita, ka viss beigsies labi. Es slimnīcu atstāju pilnīgi vesela. Dieva žēlastībā un mīlestībā ticīgie turpināja par mani lūgt. Pēkšņi strauji viss izmainījās. Slimība sāka strauji progresēt. Man piedāvāja pēc skaita trešo operāciju. Tā bija paredzama smaga, un neviens ārsts negalvoja par gala rezultātu. Ar sāpēm sirdī pēc trīs dienu apdomas laika es devu savu piekrišanu.

Dārgais brāli, kad es devu piekrišanu operācijai, vienu dienu pirms Jūsu atbraukšanas, naktī no pirmdienas uz otrdienu es ļoti ilgi lūdzu Dievu, un mana apziņa man atklāja, ka es ar to Kungu it kā tirgojos.

“Lai notiek Tavs prāts”, es piemetināju, “bet es vēlos tikt dziedināta”, jo tik ļoti vēlējos dzīvot. Tajā naktī es atzinos, ka tā ir nepareizi un pirmo reizi savā dzīvē no visas sirds patiesi izteicu: “Lai notiek Tavs prāts manā dzīvē. Ja Tu vēlies uzņemt mūžīgās mājās, tad šķīsti mani un sagatavo mūžībai. Lūk, no šī laika es nododos Tavai gribai, un dari ar mani, ko vien gribi”.

Pirmo reizi pēc ilgāka laika es mierīgi aizmiglu. Bet nākošā diena bija otrdiena. Tas Kungs Jūs atsūtīja atbraukt pie manis un lūgt par manu dziedināšanu. Es visu atceros, kā jūs, dārgo brāli, teicāt: “Tev, māsa, kaut arī neliela, bet tomēr ir ticība, tāpēc nešaubieties. Dziedināšanas ir dažādas, citam uzreiz, bet citam vēlāk. Tas Kungs tādā veidā pārbauda ticību”.

Mana ticība pieauga arī pēc tam, kad jūs iedevāt man savu piezīmju grāmatiņu un likāt ierakstīt tajā manu vārdu. Jūs teicāt, ka tas nozīmē to, ka brālis pastāvīgi aizlūgs par

tiem, kas tajā ierakstīti; par dziedināšanu un par to, lai viņu ticība stiprinātos.

Kad otrā dienā viss bija sagatavots, ārsts mani izsauca, lai pirms operācijas pārbaudītu un paziņotu pēdējo slēdzienu. Guļot es izdzirdu, ka ārsts izsauca: “Nekā es nesaprotu! Brīnums! Noticis brīnums!” Izrādījās, ka vēža augonis, kas izplešoties indēja audus arvien vairāk, vienā naktī pārtrūcis, izveidojot lielu caurumu. Sāpes bija norimušas. Ārsts brīnījās par divkāršu brīnumu- pirmais, ka augonis bija tapšanas stadijā un nevarēja pārtrūkt, un otrais, ka tas pārtrūcis uz ārieni, bet ne uz iekšpusi; tad notiktu organisma saindēšanās, kam sekotu nāve. Es būtu mirusi. Pēc visa tā ārsts sāka mani ārstēt rentgenoloģiski. Ēstgriba man bija slikta; citi slimnieki turpretī ēda labi.

Dārgo brāli, pateicos Dievam par dziedināšanu un par Viņa žēlastību.

Jūsu māsa Ļuba.”

Nākošajā reizē būdams Igaunijā, es pie māsas Ellenas runāju krievu valodā, bet Tallinas slimnīcā galvenā ārste Johansone Elvīra tulkoja igauņiski. Tur es aizlūdzu par vienu cilvēku, un tas Kungs viņu dziedināja.

Tad Johansone Elvīra, kura mani tulkoja, man jautāja: “Vai jūs nezināt neko par to veco vīru, kas aizlūdza par vienu sievieti mūsu slimnīcā?” Es atbildēju: “Par to es jums nevaru neko pastāstīt”. Bet man blakus stāvēja Ļubova Ivanova. Viņa igauņiski sāka stāstīt ārstei par savu brīnumaino dziedināšanu.

Pēc neilga laika saņēmu vēstuli no Ļubas Ivanovas: “Dārgo brāli Eduard Albertovič. Tagad slimoju ar miokardu, ļoti smagu sirds slimību. Lūdzu aizlūdziet par mani, lai tas Kungs man var dot pilnīgi veselu sirdi. Es dziedu garīgas dziesmas un vadu orķestri. Lielā korī es spēlēju ērģeles un arī pavadu kopdziesmas. Es tāpat ar mūziku pavadu kvartetus un duetus. Mūzika man ir dāvana, ar kuru kalpoju Dievam. Man

ir ļoti nepieciešams garīgs atbalsts. Sveicinu arī jūsu dzīvesbiedri, kā arī visu draudzi. No sirds jums novēlu aizlūgt par visiem tiem, kas vēlas dziedināšanu. Lai tas Kungs dziedina ikkatru”.

Pēc tam mēs vēl vienu reizi satikāmies. Viņa pienāca pie manis un pastāstīja par savu slimo sirdi. Mēs kopīgi pielūdzām Dievu. Lūgšanas laikā tas Kungs man norādīja, ka viņai ir lepnums. Es viņai to teicu, un viņa man vēl paskaidroja, ka, vadot kori, ļoti priecājas, kad viss labi izdodas. Bet ja citiem lietas padodas, tad viņai ir skaudība. Es viņai teicu, ka tas viņai ir jānožēlo Dieva priekšā. Taču viņa man atbildēja: “Es to nevaru”.

Tad Svētais Gars atklāja lietas, ko es tūlīt arī viņai pateicu: “Ja neizsūdzēsi savu grēku un to nenožēlosi Dieva priekšā, tad pēc diviem mēnešiem mirsi”.

Pēc tam mēs aizgājām pie brāļa Gunāra, kuram mēs par to nekā neteicām. Mēs vienkārši atnācām kopīgi pielūgt Dievu. Lūgšanas laikā stāvot uz ceļiem, pār brāli Gunāru nāca Svētā Gara spēks. Viņš sāka runāt svešā valodā, bet pēc tam tulkojot teica: “Ja tu savā lepnībā neizsūdzēsi šo grēku, tad pēc diviem mēnešiem tu mirsi”.

Pēc tam mēs visi šķīrāmies. Pēc kāda laika, tas ir, pēc diviem mēnešiem, mēs saņēmām paziņojumu par viņas nāvi. Saņēmām vēstuli ar šādu saturu: “Ziņojam, ka Ļuba aizgājusi mūžībā. Viņa mira ārstu acu priekšā. Runāja ar Neredzamo un priecīgi skatījās uz To. Mira 1972.gada 17.janvārī.”

KORŽIKS

Reiz no Minskas pie manis atbrauca ticības brālis, uzvārdā Koržiks. Viņam bija smagi slimas sievas māte, un viņš mani centās pierunāt, lai es atbraucot pie viņa pielūgt

Dievu. Vēl viņš man pastāstīja, ka draudze divas reizes jau esot aizlūgusi par viņu Dievu, bet viņš jūtot vēlēšanos mani aizvest uz Minsku. Viņš palika pie mums pārnakšņot. Naktī es redzēju trīs reizes vienu un to pašu sapni, ka viņa sievas māte tomēr mirs. Visos trijos sapņos es redzēju zārkus. Sirdī tas Kungs man teica: “Brauc! Viņai ir vajadzīga stiprināšana.”

Nākošajā dienā ar lidmašīnu devāmies uz Minsku.

Kad mēs atbraucām, sievas māte nopriecājās. Mēs lūdzām Dievu, un viņa ļoti vēlējās tikt dziedināta. Pēc lūgšanām un pārrunām es viņu svaidīju ar eļļu, uzliekot rokas. Pēc visa tā viņa sajust mināta izsaucās: “Bet tagad, mans Kungs Jēzu, es esmu gatava Tevi redzēt mūžībā”.

Es aizbraucu, bet brālis Koržiks pēc neilga laika man ziņoja, ka viņas dvēsele ir aizgājusi mūžībā.

Pēc kāda laika es saņēmu no Koržika sievas telegrammu, ka viņas vīrs guļ slimnīcā un vēlas mani redzēt. Es lidoju tāpat kā pagājušo reizi ar lidmašīnu.

Atbraucis vakarā, es paliku pie viņiem pa nakti. Naktī redzēju parādību. Tas Kungs veica operāciju- lauza slimo Koržika kāju tā, ka krakšķēja visi kauli, bet pēc tam visu salika kopā. Dzirdēju, ka tas Kungs saka: “Tagad būs pareizi salikts”.

Otrajā dienā pieņemajā stundā mēs ar Koržika sievu braucām uz slimnīcu. Piebraucot slimnīcai, viņa man teica, ka šaubās, vai mani laidīs viņam klāt sakarā ar viņa komplikācijām. Bet es paredzēju, ka viņu redzēšu. Tā arī bija. Sieva pie slimā netika, bet mani pats ārsts aizveda pie viņa gultas. Koržiks jau no tālienes sauca: “Tas ir pie manis, tas ir pie manis!”

Viņš man par sevi pastāstīja, ka svētdien izīrējis traktoru baļķu vešanai, jo darbdienā to nevar dabūt. Baļķus pārvaļājot, viņa kāju nejauši saspieda starp baļķiem, un tagad ārsti paredzot smagas komplikācijas. Viņš saprata savu kļūdu un ar mani kopā izsūdzēja šo grēku Dieva priekšā. Viņš lūdza

piedošanu un uz priekšu solīja cienīt svētdienu un tajā slavēt Dievu. Pēc šīs lūgšanas es viņu atstāju un aizbraucu mājās.

Brālis Koržiks pavisam drīz palika vesels un sirsnīgi pateicās Dievam par Viņa lielo žēlastību. Dievs piedod mums grēkus un dziedina tad, kad mēs ar vientiesīgām sirdīm griežamies pie sava Pestītāja sirsnīgās lūgšanās.

KĀ NODOTIES DIEVAM? NORĀDĪJUMUS SAŅEM 30 JAUNIE ĀRSTI

Tallinas pilsētas vecākais ārsts organizēja man pārrunu ar luterisko mācītāju. Pēc tam aizbraucām 25 km no pilsētas uz dievnamu. Tur pēc dievkalpojuma sarunājāmies ar mācītāju Reinardu un viņa sievu. Pēc šīm pārrunām viņi mani lūdza aizlūgt par draudzes padomes priekšsēdētāju. Viņam bija vēzis degunā.

Mēs trijātā lūdzām Dievu par viņu; un šis 90 gadus vecais vīrs tika dziedināts.

Tur es liecināju par Dieva brīnišķīgajām dziedināšanām mūsu dienās.

Pēc tam es noturēju sapulci ev.kristīgo baptistu baznīcā un aizlūdzu par baptistu mācītāju, kuram bija iekšēja kaite; un arī viņš tika tā Kunga dziedināts.

Kad visi izklīda, mani palūdza palikt uz vietas. Es paliku, un vecākais ārsts atveda 30 jaunus ārstus, kuriem es paskaidroju, kā var sevi nodot Dievam, saņemot grēku piedošanu. Tad Dievs var caur lūgšanu dziedināt slimos cilvēkus un saskaņā ar viņu ticības mēru tos darīt veselus.

BURVĪBA ĻAUNĀKA PAR NETICĪBU (3.Mozus 19:3)

Reiz man teica, ka vienam brālim ticīgā ģimenē ir slima meita ar krītamo kaiti. Es aizbraucu uz Prestu. Šī vieta bija Uļskas tuvumā, kur tagad atrodas lūgšanu nams. Es apmeklēju šo ģimeni, lūdzu Dievu, bet dziedināšana nenotika. Izrādās, ka Dievs citus dziedina acumirkli, bet citus tikai pēc kāda laika, bet ir arī tā, ka dziedināšana nenotiek.

Šīs meitenītes māte, būdama ticīga, apmeklēja arī burvjus. Tagad, kaut arī viņa izmisīgi lūdzās par savu meitu, dziedināšana nenotika. Tas bija tāpēc, ka viņa bija apmeklējusi burvjus.

Mēs kopā ar visu ģimeni ar gavēšanu lūdzām 21 dienu. Mēs lūdzām Dievu dziedināt šo slimo meitiņu, bet šausmīgā grēka sekas tomēr palika uz to.

Jums nebūs griezties pie zīlniekiem vai pareģiem, nemeklējiet tos, lai pie tiem nesagānītos. Es esmu tas Kungs, jūsu Dievs!
(3.Mozus 19:31)

Kad nu vīrs vai sieva ir zīlnieki un pareģi, tos būs nokaut, tie ar akmeņiem jānomētā, lai viņu asinis uz tiem paliek.
(3.Mozus 20:27)

Ja kāda dvēsele griežas pie miroņu izsaucējiem vai burvjiem, Es savu vaigu griežīšu pret to dvēseli un iznīcināšu to no tautas vidus.

DZIEDINĀŠANAS, LŪDZOT DIEVU BARANOVIČOS

Pēc tam es aizbraucu pie viena brāļa, kurš bija plaušu slimnieks. Viņš jau bija pārcietis četras operācijas, kurās viņam izņēma visas ribas; un tagad viņš vairs nespēja līmeniski gulēt.

Es pielūdzu Dievu par viņu, svaidīju ar eļļu un atstāju sievas gādībā, kura arī bija ticīga. Tad es aizbraucu uz Baranovičiem, kur aizlūdzu par daudziem slimniekiem. Tur ieradās kāda sieviete, partijas biedre Dina M. Es par viņu aizlūdzu, un viņa tika dziedināta.

Mūsu Visuvarenais kungu Kungs viņu bija izdziedinājis. Viņa bija ļoti priecīga, aiz prieka mani apkampa un pateicībā skūpstīja, ka ir izglābta no pazušanas. Viņa saprata, ka viņai bija dota slimība, lai tā atgrieztos no grēku dzīves, nožēlotu un izsūdzētu savus pārkāpumus. Pēc viņas dziedināšanas es vēl biju aizlūgšanā no plkst.8-11 vakarā.

Tai dienā man vēlāk stāstīja, ka esmu aizlūdzis par 191 cilvēkiem.

No turienes aizbraucu uz vienu ciematu pie kāda 82 gadus veca cilvēka, kurš arī tika no tā Kunga dziedināts.

Viena vecenīte tajā pašā ciemā gulēja jau astoņus gadus uz slimības gultas, un tās vienīgā meita bija neticīga. Kad Dievs pēc mūsu lūgšanas brīnišķīgi izdziedināja viņas māti, meita nāca pie ticības un atdeva savu sirdi Jēzum.

Mācītāji no dažādām draudzēm brauca skatīties un apgalvoja, ka cilvēka spēkos tā darboties nav iespējams, ja Dieva spēks nebūtu ar mums. Mani mājās tā arī nelaida. Es turpat atpūtos, un otrā dienā atkal nāca ļaudis.

Es pamodos, bet istaba bija pilna ar ļaudīm, kuri mani gaidīja. Pēc kopējas lūgšanas es līdz pulksten 10 no rīta visus atlaidu, bet pulksten 12 atkal bija sanākuši daudz cilvēku, ar kuriem lūdzu Dievu; un pēc tam atkal tie aizgāja. Pulksten 15 atkal bija sanākuši daudz jaunu ļaužu. Un tā visu dienu no paša rīta līdz vēlam vakaram es lūdzu mūsu Kungu Jēzu Kristu, lai Viņš dziedina ļaudis un tiem piedod viņu grēkus.

KĀ ATKRITĒJA OLGA SAŅĒMA GRĒKU PIEDOŠANU

Ienāca kāda majora sieva un uz mani teica: "Agrāk mēs ar vīru bijām baptistu draudzes locekļi, bet pēc tam nolēmām ar vīru atteikties no Dieva un uzrakstījām par to avīzē, ka vairs Dievam neticam un savus bērnus arī audzināsim bez ticības palīdzības. Mani bērni jau 12 gadus no manis neko nav dzirdējuši par Dievu. Pa šo laiku mans vīrs dienestā no seržanta uzkalpojās līdz majora dienesta pakāpei. Bet tad notika nelaime. Es saslimu ar vēzi un ekzēmu".

Un tagad viņa, griezdamās pie manis, stāstīja tālāk: "Man nav tiesības jūs saukt par brāli tāpēc, ka esmu kritusi. Es jūs saukšu par misionāru. Sakiet man, misionāra kungs, vai man, tādai kritušai sievietei, var būt vēl piedošana, vai arī nē?"

Tur bija daudz ļaužu, un man bija maz laika. Es kļūbībā uzlūkoju debesis un lūdzu Dievam padomu, ko man darīt ar šo sievieti? Un tūlīt pat es saņēmu atbildi: "Parādi viņai apustuli Pēteri". Pašā iesākumā es viņai jautāju: "Kā jūs sauc?" "Olga", viņa nosauca savu vārdu. Tālāk es viņai teicu: "Bijusī māsa, bet tagad atkāpēja Olga, klausieties, ko jums caur mani, vismazāko brāli, teiks tas Kungs".

Un es sāku stāstīt viņai par apustuļa Pētera dzīvi, kā viņš pašā iesākumā bija parasts zvejnieks, tālāk no Rakstiem

mēs zinām, ka tas Kungs aicināja viņu, lai tas paliek par Viņa mācekli. Viņš redzēja brīnumus, kurus tas Kungs Jēzus Kristus parādīja viņa dzīvē.

Pēteris pirmais atzina, ka Svētais Gars ir teicis, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls. Tabora kalnā viņš redzēja tā Kunga pārvēršanos, kopā ar Jēzu redzēja Mozu un Eliju. Bet tas Kungs viņu brīdināja, ka viņš trīskārt atteiksies no Viņa, kas arī notika. Pēc tam viņš sevi izjuta kā ļoti nelaimīgu cilvēku. Kad Jēzus stāvēja Pilāta priekšā ar ērkšķu kroni galvā, bet Pēteris sildījās pie pasaules ugunsкура, tad tomēr Jēzus skats uz viņu atstāja tik satriecošu iespaidu, ka tas rūgti raudāja. Pēc savas augšāmcelsšanās tas Kungs ezera krastmalā viņam nepārmeta, bet tikai trīs reizes jautāja: “Vai tu Mani mīli?” Un viņš tika iecelts par lielu apustuli. Sakiet, dārgā Olga, kura grēki ir lielāki, jūsu vai Pētera?”

Viņa padomāja un teica: “Pētera. Es tikai vienreiz atteicos, bet viņš trīskārt; un tik daudz žēlastības un svētības kā apustulis es neesmu redzējusi”.

Tad es teicu: “Jūs pareizi sacījāt. Ja jūs tagad kritīsiet uz ceļiem, uz savas sejas un, rūgti raudādama, lūgsit tam Kungam piedošanu, tad Viņš piedos jūsu grēkus un vienā mirklī dziedinās jūs”.

Istabā bija daudz ļaužu, bet ne es, ne arī viņa kādu redzējām. Viņa krita uz sava vaiga un rūgti raudāja. Es uz ceļiem viņai blakus lūdzu Dievu. Man šķita, ka mēs tikai divatā esam šajā telpā. Un pēc neilga laika Svētais Gars man teica, ka viņas grēki ir piedoti. “Celies un svaidi viņu ar eļļu un pavēli viņai Jēzus Kristus vārdā būt veselai”.

Es piecēlos, svaidīju viņu ar eļļu un pielūdzu to Kungu. Vienā acumirklī slimība viņai bija atņemta un grēki bija piedoti.

Tagad viņas priekšā stāvēja daudz neatrisinātu problēmu. Vīrs bija bezdievis un dzērājs, bērni nedzirdēja Dieva vārdu. Pēc neilga laika viņa man atsūtīja vēstuli, kurā bija aprakstīta visa viņas dzīve. Tad vēl pēc dažiem mēnešiem es

saņēmu vēsti, ka visa viņas ģimene ir atgriezusies pie tā Kunga. Dēls, būdams dienestā, stāvējis sardzē ar šauteni rokās un pēkšņi izjutis, ka pār viņu nāk spēks no augšienes. Tajā brīdī viņš saņēmis Svētā Gara kristību.

Lūk, Olgas vēstule: “Dārgais draugs mūsu Kungā, Eduard Albertovič! Es ļoti vēlos iepriecināt jūs ar saviem jaunumiem, bet man tā neiznāk, kā to vēlētos. Pēc neilga laika viss pāiet. Pateicība Dievam un arī jums par to, ka tas Kungs dzird savu ļaužu lūgšanas. Dārgo brāli Eduard Albertovič, es vēlos pateikt, kādu brīnumu Dievs ir parādījis mūsu ģimenei, ģimenei, kura pēc Vecās Derības likumiem nozīmēta tikai iznīcībai. Mēs dedzīgi pateicamies tam Kungam par to, ka Viņš mūs neiznīcināja, bet atjaunoja jaunai dzīvei. Visa mana ģimene ir atgriezusies pie tā Kunga: mans dārgais vīrs, slava Dievam!, un arī dēli. Bēdu vietā mums tagad ir iesākušies prieki. Man šķiet, ka Jēzus pats redzēja katru cilvēku, bet, kad man bija iespējams jums pateikt savu vārdu, es biju tādā stāvoklī, ka man varēja palīdzēt tikai atbrīvošana. Es biju līdz galējībai nomocīta. Kaut arī man nācās daudz raudāt, bet ir izcīnīta uzvara. Tagad vīrs cietsirdīgo vārdu vietā stiepj preti mīlošas rokas, kuras bērni nav izjutuši jau tik ilgu laiku. Arī viņi ir atgriezušies no saviem maldu ceļiem un šodien slavē Dievu. Vakar mēs atgriezāmies no dēla apciemojuma, kurš dienē karadienestā un slavē to Kungu: “Visi priekšnieki mani mīl, kaut arī zin, ka esmu ticīgs”.

Kad tiksimies, lai notiek Dieva prāts, tad parunāsimies. Ja ir iespējams, atbrauciet pie mums uz Baranovičiem. Lūdzam mūs apciemot. Oļā”.

AUGUSTS PAJACS NO IGAUNIJAS

Kad mēs aizlūdzām par slimniekiem, tad kāds igauņis, pēc aroda kalējs, liecināja par brīnišķīgu dziedināšanu.

Viņš bija no savas slimības tik novārdzināts, ka, necerēdams nodzīvot līdz rītam, lūdza blakus guļošos palātas biedrus nodot viņa sievai pēdējos atvadu vārdus. Tie solījās izpildīt viņa pēdējo vēlēšanos. Pēkšņi viņi izdzirda, ka Augusts Pajacs runā ar kādu viņiem neredzamu un nedzirdamu būtni. Viņi izdzirda šī mirstošā cilvēka vārdus: "Ak, Kungs, Tu mani dziedini?" Un visi redzēja, ka viņa uzpūstais vēders zem segas pieņēma normālus apmērus. Pats Augusts tajā laikā dzirdēja: "Ej un saki visiem, ko Es ar tevi esmu darījis". Palātas biedri dzirdēja Augusta atbildi: "Mans Kungs, vai man, nabaga kalējam, būs jāiet sludināt?"

Kad ienāca ārsts, slimnieki visi kopā skaļā balsī sauca: "Mēs ar savām acīm redzējām, kā Dievs viņu izdziedināja!"

Tā kā viņam bija nozīmētas divas operācijas, tad sasauca komisiju. Ārsti pēc Pajaca apskatīšanas konstatēja, ka viņš ir pilnīgi vesels. Viņu izlaida no slimnīcas un slimības vēsturē ierakstīja šādus vārdus: "Pajacs bija nopietni slim ar ūdens slimību un pēkšņi palika vesels. Izdziedināšanas veids nav zināms. Viņa palātā esošie slimnieki apgalvo, ka viņu dziedinājis Dievs." Tālāk sekoja ārsta paraksts.

KANTA

Tā iznāca, ka es neaizbraucu uz Zilupi, bet gan uz Frunzi. Maskavā pārsēdos, un no rīta biju jau Frunzē, no kuries aizbraucu uz Kantu, kura atrodas 20 kilometru attālumā no Frunzes. Iebraucis Kantā, jautāju, kur atrodas baptistu sapulcēšanās vieta. Dabūju atbildi, ka šodien ir darba sestdiena un visi atrodas darbā. Iedams pa ielu, satiku kādu pareizticīgu sievieti. Jautāju, kā varētu atrast baptistus. Viņa man parādīja, kur dzīvo baptistu kordirģents. Es iegāju pie viņa; un tas mani aizveda pie slimnieces.

Kantā ir liels lūgšanu nams 800 klausītājiem. Tur piedalās divi kori - vācu un krievu.

Sapulcē ienesa sievieti, kura bija piedzimusi ar kopā saaugušām kājām. Saaugušā vieta bija pārgriezta, lai viņa varētu vismaz sēdēt. Pie visa tā viņa vēl slimoja ar krītamo kaiti. Viņu ienesa uz rokām un nosēdināja uz sola sapulces priekšā. Es tajā laikā runāju Dieva Vārdu, un viņa uzmanīgi sekoja runai. Pēc tam viņa man vēlāk stāstīja, ka pēkšņi viņai esot piestājies eņģelis un tai teicis: "Skaties uz šo cilvēku, kurš patreiz sludina". Uzskatot mani, viņa ieraudzīja, ka Jēzus Kristus virs manas galvas tur savas caurdurtās rokas. Pēkšņi viņa atrada sevi saucam skaļā balsī: "Ak, Kungs, šeit ir tas cilvēks, kurš aizlūdz par slimajiem?" Eņģelis tai atbildēja: "Jā, šeit ir tas cilvēks". Viņa jautāja tālāk: "Bet kā es zināšu?" Eņģelis tai atbildēja: "Lūk, galds, pie kā sēž mācītājs un draudzes priekšsēdētājs, un tur ir brīvs krēsls, kur viņam jāapsēžas. Es viņu paņemšu un atvedīšu pie tevis. Tavs tēvs, kurš stāv ejā, atnāks šurp un lūgs pēc grēku piedošanas".

Kad eņģelis to pateica, es beidzu savu runu. Pilnīgi saprotams, ka es neko nezināju par viņas sarunu ar eņģeli. Es mierīgi nogāju no katedras, lai apsēstos uz sava krēsla. Pēkšņi nesaprotams spēks mani paņēma zem rokas un veda kādus četrus metrus sāņus, pēc tam vēl septiņus metrus uz priekšu un lika trešajā rindā sēdošajai sievietei uzlikt rokas, dodot pavēli slimībai no viņas atkāpties. Kad es aizlūdzu par mūsu Veru, (tā sauca slimnieci), atnāca viņas tēvs un arī krita ceļos tā Kunga priekšā un rūgti raudāja, izsūdzēdams savus grēkus.

Korī gan vācu, tā arī krievu dziedātāji piecēlās sviņīgā dievbijībā, bet apmeklētāji, kuri bija neticīgi, lielās izbailēs un satraukumā vēroja notiekošo. Grēcinieki Visaugstākā spēka priekšā izbailēs trīcēja.

Nākošā sapulcē man vairs neatļāva runāt, baidīdamies, lai draudze nesadalās divās daļās. Otrajā dienā aizgāju pie dziedinātās jaunietes, un viņa man pastāstīja, ko piedzi-

vojusi sprediķa laikā un kā Dievs sūtījis eņģeli un atklājies parādībā.

DIEVA ŽĒLASTĪBA UN SVĒTĀ GARA DARBĪBA

Lidostā man bija daudz laika, un es stāstīju brāļiem par Dieva žēlastību. Pēc tam es devos uz Maskavu, kur mani aizturēja, jo viena sieviete mani aprunāja. Tur mani iztaujāja, un man atkal bija izdevība runāt par savu Dievu. Man gribēja atņemt Bībeli, bet, kad es tiem aizrādīju, ka valdība atļāvusi nodrukāt 26 000 Bībeles un pie brāļa Židkova tās var dabūt, mani atlaida.

OSTROGĀ

Iznāca aizlūgt arī par tādiem, kuri pašreiz nevarēja būt klāt, un arī tie tika dziedināti. Tā piemēram, iznāca aizlūgt par vienu sievieti, kura nevarēja būt sapulcē. Par liecinieci viņas dziedināšanai bija viņas māte, kura redzēja, ka lūgšanā pēc ilgstošas paralīzes tika dziedināta viņas meita. Pēc tam viņa atbrauca pateikties Dievam.

Kad uzzināja, ka es neesmu aizbraucis mājās, bet atrodos Ostragā, uz mūsu sapulci atsūtīja milici ar priekšnieku, lai sastādītu protokolu. Šī sapulce ilga līdz pulksten vieniem naktī. Daudzi atdeva savas sirdis Dievam. Pat milicis, redzot, kā caur ticību Dievs dziedināja cilvēkus, atdevās Dievam. Tad arī milicijas priekšnieks visā cienībā pret Dieva spēku nolieca savu galvu, salika rokas un aizgāja, nerakstot protokolu. Sapulce bija ilgusi septiņas stundas.

No turienes es beidzot aizbraucu mājās. Pēc tam vecākais Baltkrievijas virsmācītājs no Rovnas, Doņeckas un

Minskas apgabaliem uzrakstīja vēstuli vietējam pilnvarotajam, ka brālis Buholcs apbraukājot mūsu draudzes un aizlūdzot par slimajiem, kā rezultātā cilvēki topot veseli. "Kad mēs lūdzam, viņi netiek dziedināti. Ar kādu spēku viņš panāk dziedināšanu. mums nav zināms," viņš rakstīja. Vēstulē bija minēts lūgums mani apcietināt.

No tā laika es vairs nekur nebraucu, bet no malu malām cilvēki brauca pie manis un no Dieva saņēma dziedināšanu un tika izglābti.

BATUMI

Reiz pie manis atbrauca kāds ticības brālis Viktors. Par viņa brauciena iemeslu bija saņemtā vēstule no mūsu kopīgā, labi pazīstamā brāļa Šillinga, kas bija ārsts Batumi pilsētā. Vēstulē viņš rakstīja, ka viņa sieva esot saslimusi ar briesmīgu slimību- vēzi. Minvodos pārnakšņoju un no rīta ar lidmašīnu devos uz Batumi. Brālis Šillings mani veda uz istabu, kur gulēja māsa Aņa- viņa sieva. Piegājis pie gultas, es ieraudzīju krunkās savilktu seju. Šajā brīdī pienāca viņas meita Ļuba, lai pakārtotu viņas paralizēto roku un kāju. Mēs stāvējām pie gultas un klusībā lūdzām Dievu. Tad brālis Šillings, izvedis blakus istabā, iesāka izjautāt: "Dārgais brāli Buholc, kad tu aizlūgsi par manas Aņas dziedināšanu?"

Es atbildēju: "Rīt".

"Bet kāpēc ne šodien?"

Es viņam teicu: "Es vēlētos, lai jūs dzirdētu par varenajiem Dieva darbiem".

Viņš teica: "Mana specialitāte ir ārsts, un man šodien vajadzēja būt darbā. Ticēdams tam Kungam, es esmu stāvējis uz ceļiem, un mani ir tāda ticība, ka es jūs lūdzu- iesim tūlīt".

Tad mēs pagriezāmies un gājām pie māsas Aņas.

Es stāvēju kājgalī, vīrs vidū, bet meita galvgalī. Mēs

locījām ceļus, un katrs no mums balsī izteica savu vēlēšanos, lai Dievs dāvā viņai veselību.

Kad mēs nobeidzām lūgšanu, mūsu Aņa nolaida savu paralizēto kāju pār gultas malu, pēc tam arī otru kāju. Viņa nometās mums blakus ceļos un pateicās Dievam. No viņas lūpām, kas tikko kā vēl bija paralizētas, bija dzirdama pateicība un Dieva slavēšana. Viņa nobeidza lūgšanu, un es piegāju viņai klāt un uzliku rokas, karsti pateikdamies savam dārgajam Pestītājam, svaidīju viņu ar eļļu Jēzus Kristus, Dieva Dēla, vārdā. Tad viņa piecēlās no ceļiem augšā un teica: "Esmu vesela!" Es atbraucu pie viņiem pulksten divpadsmitos, bet vienos viņa jau staigāja pa visām istabām un priecājās. Es nemanīju, ka viņa līdz puksten desmitiem vakarā būtu nolikusies gulēt.

Brālis Arturs, viņas vīrs, steigās uz pastu aizsūtīt telegrammu uz Astrahaņu, kur dzīvoja jaunākā sievas māsa Vera. Arī viņa slimoja ar vēzi aknās. Saņemot telegrammu, viņa kopā ar vīru steigās atbraukt uz Batumi. Svētdien mēs visi nolēmām iet uz sapulci. Līdz sapulces vietai bija jāiet apmēram divi kilometri kājām. Mēs gribējām doties kājām, bet Aņas meita Ļuba aizgāja sameklēt taksometru. Mēs jau bijām izgājuši ceļā kopā ar Dieva izdziedināto Aņu. Ļuba taksometru neatrada, tāpēc apturēja privāto mašīnu un mūs pusceļā panāca. Tālāk mēs braucām.

Kad ieradāmies sapulcē, atļāvām māsai Aņai kā pirmajai ieiet pa durvīm. Sapulce notika otrajā stāvā. Kad mēs ienācām, visi sapulcējušies piecēlās kājās. Kopā ar mums visi klātesošie nolocīja ceļus, pateikdamies Dievam par lielo prieku, ka mūsu Kungs, brīnišķīgais Dziedinātājs, ir izdziedinājis mūsu Aņu. Vienā pusē viņai ar seju pie zemes uz ceļiem stāvēja viņas vīrs, bet no otras puses slimnīcas galvenais ārsts. Viņi visi slavēja Dievu par bezcerīgi slimās Aņas izdziedināšanu.

Aņa bija lieliska dziedātāja un tūlīt pat ieņēma vietu korī. Jau pirmajā sapulcē Aņa nodziedāja piecas kora

dziesmas. No Dieva vārda toreiz runāja arī slimnīcas galvenais ārsts.

Es toreiz caur Dieva žēlastību liecināju brāļiem un māsām par to, ka mūsu Kungs vēl līdz šai dienai uzmodina mirušos, dziedina slimniekus; un ļaunie gari iziet no apsēstajiem Jēzus vārdā.

Pēc pusdienām notika arī otra sapulce. Nākošajā dienā, t.i., pirmdienā, atbrauca no Astrahaņas Aņas māsa Vera ar savu vīru. Pēc sasveicināšanās mēs lūgšanā locījām ceļus, un tas Kungs parādīja savu žēlastību. Pulksten vienpadsmitos no rīta arī māsa Vera saņēma dziedināšanu.

Abas māsas priecājās un slavēja Dievu par dziedināšanu. Viņas kopā nofotogrāfējās. Daudz brāļu un māsū nāca apsveikt izdziedinātās. Ienāca Aņas dēls- students, apkampdams viņas kājas. Viņš lūdza: "Mīļā māmiņ, aizlūdz par mani Dievu, lai Viņš man piedod manus grēkus, kurus es negribēdams izdarīju. Esmu gatavs nodot savu sirdi Viņam tūlīt pat." Mēs visi slavējām Dievu. Pavisam mēs apmeklējām septiņas sapulces. Tie bija ticīgie Vasarsvētku ļaudis. Pēc tam mani aizveda pie brāļiem baptistiem. Bet par nožēlošanu, es jutu, ka vietējā baptistu draudze ir garīgi vēsa. Dievkalpojumi tur notika stingri formāli.

HERSONA

No Odesas es aizbraucu uz Hersonu. Tur atradās mans garīgais dēls Dims. Savā atvaļinājuma laikā viņš mūs apmeklēja un dzīvoja pie mums divas nedēļas. Aizbraucot viņš paziņoja, ka būs mans dēls un regulāri atvaļinājuma laikā mani apmeklēs. Viņš man pastāstīja gadījumu, ko viņš bija redzējis savām acīm un dzirdējis, atrodoties korī.

"Mūsu pilsētā uz sapulci nāca kāds vecītis. Sludinātājs reiz viņam uzprasīja: "Bet kur ir jūsu bērni?" Viņam

bija četri dēli un visi neticīgi. Brālis sludinātājs viņam turpināja teikt: "Jūs jau pats nonāksit debesīs, bet jūsu bērni mocīsies ellē. No turienes viņi jums pārmetīs, ka jūs viņus neesat pievedis Dievam".

Otrreiz vecītis atnāca uz sapulci pēc nedēļas; un atkal sludinātājs viņam prasīja: "Bet kur ir jūsu bērni?"

Tēvs nevarēja neko atbildēt. Trešo reizi notika tas pats. Ceturto reizi vecītis sāka domāt: "Neiešu vairs uz sapulci, kamēr mani bērni nebūs kļuvuši ticīgi".

Pienāca sestdiena. Bērni atnāca no darba pulksten sešos vakarā un aizgāja uz mājas viesībām.

Tēvs nokrita uz ceļiem un sāka lūgt Pestītāju. Viņš lūdza Dievu līdz pulksten divpadsmitiem naktī. Mājās atnākušie dēli ieraudzīja tēvu guļam uz grīdas ar lielu asaru peļķi sev blakus. Vecākais dēls tēvam teica, lai tas ceļoties augšā un nestāvot uz ceļiem. Tad tēvs atkārtoja vārdus, kurus bija dzirdējis no sludinātāja: "Esmu ticīgs. Kas nomiršu, iešu uz debesīm, bet jūs, neticīgie, uz mūžu nonāksit ellē. Un redzot mani debesīs, jūs pārmetīsiet man par to, ka es, šajā zemes dzīvē būdams, jūs neesmu pievedis Kristum. Necelšos vairs no šīs vietas un neiešu nekur, kamēr tas Kungs jūs nepieņems par saviem bērniem!" To teicis, viņš iesāka vēl stiprāk raudāt.

Tad vecākais dēls aizgāja pie citiem brāļiem un teica: "Iesim pie tēva, ar viņu vēl nekad tā nav bijis".

Brāļi visi gāja pie tēva, pierunāja viņu celties augšā un iet gulēt, apsolīdami ar viņu kopā apmeklēt dievkalpojumu.

Otrajā rītā visi pieci devās uz sapulci, apsēdās pirmajā solā un uzmanīgi klausījās sirsnīgu runu par Dieva slavu.

Nobeidzis sprediķi, sludinātājs uzaicināja iznākt priekšā tos, kas vēlas nodot savas sirdis kalpošanai tam Kungam. Tad visi četri dēli iznāca priekšā, nolocīja ceļus un atdeva savas sirdis Dievam.

No šī notikuma mēs varam redzēt, kāda nozīme ir lūgšanām. Var lūgt Dievu vienkārši; un var lūgt no visas sirds.

Kad tēvs par saviem dēliem bija gatavs atdot savu dvēseli, tas Kungs izdzirdēja viņa lūgšanu un izglāba viņa bērnus no mūžīgās pazušanas, aplaimojot visu ģimeni un dāvājot tai ticību. Tāpat arī mums- tēviem un mātēm- vajag do māc par saviem bērniem.

BRĀLIS VOLODJA

Viņš atveda pie manis no Bataiskas astoņus gadus vecu meitenīti, kurai bija izsista acs. Bērni bija spēlējušies uz ledus nelīdzenā vietā, un meitenes māsa ar kāsi nejauši bija paslīdējusi un izsitusi aci. Par meiteni gavēdamas aizlūdza Dievu septiņas draudzes. Ticīgie tēvam ieteica aizbraukt uz Jelgavu, lai mēs aizlūdzam par viņiem; un acs būšot vesela. Pie manis atbraucis, viņš teica, ka neizies ārā, kamēr meitene nebūs tikusi dziedināta. Mēs kopīgi pielūdzām Dievu, un viņi palika pie mums pārnakšņot.

Naktī es sirsnīgi aizlūdzu, un manās krūtīs atskanēja balss: "Pirmkārt, viņš man nejautāja, vai viņam braukt šurp vai nē. Otrkārt, bērni cieš vecāku grēku dēļ, un cietušo aci vajag izoperēt, citādi sabojāsies redze arī otrajai acij. Un treškārt, vecāki turpina apzināti grēkot".

Otrajā rītā pirms lūgšanas es viņiem to visu atklāti pateicu. Tad brālis Volodja gribēja izsūdzēt savus grēkus, bet sieva ar labo roku viņu parāva; un viņš nokluseja. Pēc tam viņi aizbrauca mājās. Pa ceļam viņi vēl iegriezās pie brāļa Gunāra cerībā, ka varbūt meitenīte tomēr tiks dziedināta.

Pēc aizlūgšanas brālis Gunārs viņiem atkārtoja to pašu, ko es viņiem jau biju sacījis; un viņi bez redzamām sekām aizbrauca uz mājām.

Pēc tam vēl meitenes tēvs apbraukāja visas septiņas draudzes un pastāstīja par savu nesekmīgo braucienu. Atgriežoties mājās un ar motociklu pārbraucot koka tiltiņu, motocikls apgāzās, un sieva salauza roku. Izrādījās, ka cietusi tā pati roka, kas atrāva vīru, neļaujot izsūdzēt grēkus Dieva priekšā.

MEDMĀSA

Četras jaunietes dzīvoja kopā, un viena no viņām bija medmāsa. Šī jauniene reiz saslima ar atkārtotu tuberkulozi, un ārsti viņai izrakstīja tabletes un potes. No pirmās saslimšanas izdarītais rentgenuzņēmums rādīja strīpas, bet tagad slimība sākās citā vietā.

Kādā svētdienā, garīgā sapulcē pie viņiem Baltkrievijā liecināja kāds brālis, ka viņš Latvijā apciemojis mani un ka lūgšanā par viņa meitas acs dziedināšanu saņēmis atbildi no Dieva, kas tieši cilvēkam ir jāņem vērā, griežoties pie Dieva lūgšanā pēc dziedināšanas. Viņš teica arī iemeslu, kāpēc viņas meitas acs netika dziedināta. Kad slimā medmāsa atnāca mājās un pastāstīja savām draudzenēm par sapulcē dzirdēto un arī par savu lēmumu braukt uz Latviju, viņas draudzenes lūdza tai, lai viņa aizlūdz arī par viņām. Katra no viņām pastāstīja par savu kaiti. Kādā jaukā dienā pie mums ieradās šī medmāsa. Viņa man sacīja, ka sapulcē dzirdējusi par brīnišķīgo lūgšanas dāvanu un ka tas Kungs viņai licis sirdī tādu ticību, ka, ja viņa atbrauks uz Latviju pie manis, tad Dievs viņu dziedinās. Viņa arī pastāstīja par savām draudzenēm, pieminot viņu slimības. Mēs pielūdzām Dievu; un es svaidīju viņu ar eļļu. Mūsu Kungs Jēzus Kristus parādīja lielu žēlastību; un medmāsa tajā pašā mirklī izjuta pilnīgu dziedināšanu. Viņa priecīga aizbrauca mājās un vēlāk atsūtīja mums vēstuli, ka arī viņas draudzenes ir saņēmušas dzie-

dināšanu. Viņa aizgāja pie ārstiem un tiem liecināja par lielo Dieva žēlastību. Ārsti apskatīja ar rentģenu plaušas un priecājās, ka viņi to ir izārstējuši, bet medmāsa viņiem paziņoja, ka paspējusi saņemt tikai vienu poti un dažas tabletes, bet pilnīgu dziedināšanu viņa ir saņēmusi no Dieva.

Ārsti ļoti brīnījās, ka rentģens neuzrāda tās strīpas, kas viņai bija saglabājušās no pirmās slimības un ka viņas plaušas ir apbrīnojami veselas.

Tā mūsu Dievs rūpējas par mums visiem, kas griežas lūgšanā ticībā pie Viņa. Jēkaba vēstule 5:16 saka: "Daudz iespēj taisna cilvēka sirsnīga lūgšana".

PAMODINĀTAS DVĒSELES INČUKALNĀ

Inčukalnā sludināja brālis Mednis, kurš arī lūdza mani atbraukt pie viņa. Es apsolījos, un mēs noturējām sapulces. Pēc rīta sapulces viņš pienāca pie manis un sacīja: "No rīta šeit bija divas sievietes, kuras parasti pēc pusdienas nenāk. Viņām vajadzētu dzirdēt Kristus uzaicinājumu. Pēc rīta sapulces mēs nolēmām neiet pusdienās, bet palikt lūgšanā. Tā mēs lūgšanā pavadījām laiku līdz pulksten diviem pēc pusdienas.

Izrādījās, ka Dievs bija uzklaušījis mūsu lūgšanas un šīs sievietes atnāca arī uz otro daļu. Kad es pēc sapulces uzaicināju ļaudis nodot savas sirdis Kungam Jēzum, tad abas sievietes piecēlās un no visas sirds atdeva sevi kalpošanai Dievam. Pēc sapulces izrādījās, ka vilciens jāgaida līdz divpadsmitiem naktī. Tad mēs nolēmām vēl sešas stundas pavadīt lūgšanās pateicībā Dievam par mantotajām divām dvēselēm. Mēs- divpadsmit cilvēki- palikām lūgšanā; un katrs lūdza piecpadsmit minūtes. Tā nemanot pagāja sešas stundas, kad katrs lūdza divas reizes pa piecpadsmit minūtēm. Es jautāju brālim Mednim, kur viņš tik sirsnīgi ir

iemācījies lūgt? Viņš man atbildēja: “To man iemācīja Sibīrija”.

LIDA- MANA AUDŽUMEITA

Reiz baznīcā pie manis pienāca kāda ticīga māsa Lida, kas dzīvoja Bauskā bez pierakstīšanās. Viņa sūdzējās, ka pilsētā nevarot pierakstīties. Tā kā viņa pēc amata bija šuvēja, tad kolhoza darbs viņai nebija pa prātam. Nevienš neatradās, kas viņu pie sevis pierakstītu, un mēs ar sievu nolēmām: kamēr mēs abi strādājam nakts darbā, lai viņa dzīvo pie mums. Mēs viņu pierakstījām pie sevis Jelgavā, un viņa pārnāca pie mums dzīvot. Pēc neilga laika viņa saslima ar nervu sabrukumu un viņu ievietoja psihiatriskajā slimnīcā. Es apmeklēju viņu septiņpadsmito reizi un, redzot, ka viņas veselība praktiski neuzlabojas (viņa pat vairs nepazīna savu miesīgo māsu un viņai šķita, ka visā plašajā pasaulē ir viena pati), es lūdzu ārstu atlaist viņu mājās. Pati Lida ļoti vēlējās tikt mājās. Kad ārsts viņai jautāja: “Kādēļ tu gribi iet pie šī vectētiņa?”, viņa atbildējusi, ka zinot, ka tur viņa palikšot vesela. Tad ārsts viņu izrakstīja no slimnīcas, un es ar motociklu viņu aizvedu mājās.

Otrajā dienā pie manis ienāca mana sieva un pēkšņi man jautāja: “Vai tu esi ticīgais vai nē?” Es ļoti apvainojos un teicu: “Ko tu? Četrdesmit gadus es sludinu par mūsu Kungu Jēzu Kristu un trīsdesmit gadus mēs esam ar tevi kopā; un tu tā vari jautāt?” Tad viņa teica, ka Marka evaņģēlijā 16:16-18 viņa lasot:

Kas tic un top kristīts, tas taps svēts, bet kas netic, taps pazudināts. Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdz: Manā vārdā tie ļaunos garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un kad

tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem tie rokas uzliks un tie kļūs veseli.

Viņai Dievs līcis uz sirds pārliecināties par šo patiesību, lūdzot par Lidas dziedināšanu.

Mēs visi trīs nokritām ceļos sirsnīgā lūgšanā Dieva priekšā un karsti lūdzām. Tas Kungs mūsu lūgšanu paklausīja, un Lida pēc lūgšanas piecēlās dziedināta. No tā laika viņa palika pie mums par audžumeitu un ņēma līdzdalību visos mūsu priekos un bēdās.

MARIJA NO KALPINO

“No Dieva žēlastības rakstu cilvēkam, caur kuru tas Kungs pie manis ir darījis lielu brīnumu. Caur Jūsu rokām Viņš tieši jūsu acu priekšā uzmodināja mani no miroņiem. Dārgo brāli Jēzū Kristū, mūsu Kungā, ļoti vēlos aprakstīt savu prieku, kuru guvu no Dieva pēc jūsu roku uzlikšanas. To Dievs izdarīja savas lielās žēlastības dēļ. 1967.gada februārī es saslimu ar tuberkulozi plaušās. Mani ievietoja slimnīcā uz sešiem mēnešiem. Ārstēšana noritēja nesekmīgi, un es ar katru dienu jutos aizvien vājāka un vājāka. Slimnīcā Dievs man dāvāja spēkus lūgt un būt modrai. Viens slimnieks atgriezās pie Dieva un sāka lasīt evaņģēliju. Izlasījis trīs evaņģēlijus, viņš aizgāja mūžībā. Es par to visu biju tik ļoti pateicīga Dievam. Man radās vēlēšanās izrakstīties uz mājām. Ārsts to arī atļāva. Viņi bija pārliecināti, ka es pavisam drīz miršu. Mana temperatūra turējās pie četrdesmit grādiem un nepazeminājās. Mans vīrs, sargādamies, lai šī slimība nepieņemklē arī viņu, mani pavisam drīz pameta slimu un pats aizbrauca uz Čukotku, lai tur strādātu un dzīvotu. Pie manis palika divpadsmit gadus veca meita. Viņa vienmēr lūgšanā sirsnīgi lūdza Dievu un teica: “Dievs, neatstāj mani vienu kā

bārenīti!", bet Dievs vilcinājās atbildēt uz viņas bērnišķīgo lūgšanu.

Viens brālis, kas apmeklēja slimnīcu, sēdēja un teica: "Lūk, kad mācekļi Kristus laikā gāja dziedināt slimos, tad notika, bet tagad tas tā nenotiek; tātad rakstītais vārds nav patiesība". Ar tādām šaubām viņš aizgāja. Bet tad Dievs man atklāja glābšanu caur brāli Ediku. Viņš aizgāja pie šī šaubu pilnā brāļa un teica: "No Rīgas atbrauca divi brāļi, kuriem Dievs ir devis dziedināšanas dāvanu. Viņi tevi apmeklēs".

Bet manā prātā sātans iedēstīja savu padomu: "Tu taču pazīsti savu Glābēju un caur cilvēku rokām dziedināšanu nepieņem".

Dievs atklāja manās domās lepību, un es griezās lūgšanā pie Dieva, visu nododot Viņa caururbtajās rokās. Es lūdzo: "Kungs, atklāj man sapnī, kā rīkoties, lai pildītu Tavu svēto gribu". Es mazliet iesnaudos, un sapnī balss man teica: "Tev jāpieņem dziedināšana caur Manu mācekļu rokām." Šī diena bija pirmdiena. No rīta atbrauca dispansera ārsts un teica kaimiņienei, ka pēc trim stundām es miršot. Kad tā ienāca istabā, viņas seja pauda izbailes. Es viņai jautāju, kas ar viņu noticis, ka viņas seja tik pēkšņi izmaiņusies. Viņa man neko nestāstīja, bet iesāka raudāt. Es viņai teicu: "Ko Dievs ar mums dara un pieļauj, mums ir jāpieņem ar prieku".

Zināms, ka man bija grūti elpot. Visas plaušas bija vienās vātīs. Labā plauša jau nedarbojās. Es elpoju tikai ar kreisās plaušas augšējo daļu, bet es ticēju, ka ar mani ir Dievs, un es cerēju uz Viņa žēlastību, ka šajā uguns pārbaudē Viņš savu bērnu tomēr neatstās.

Tās pašas dienas vakarā atbrauca divdesmit divi ticīgi cilvēki no Ļeņingradas un divi brāļi no Rīgas. Viens bija Eduards Albertovičs, bet otru es nepazīnu. Viņi noturēja aizlūgšanas, svaidīja mani ar eļļu un pēc tam uzlika man rokas. Es iesāku lūgt Dievu un nodevu visu tā Kunga caurdurtajās rokās. Tad Dievs man pēkšņi parādīja šos divus brāļus baltā apģērbā tā, ka viņu sirmie mati staroja, bet viņu acis es

neredzēju. Kad es atvēru acis, tad lūgšanā izteicu, ka redzu viņus baltā apģērbā un ar starojošu matu mirdzumu.

Es it kā tiku aplieta ar karstu ūdeni. No manis tecēja ūdens, kas nāca no sejas un no visa ķermeņa. Brālis teica: "Dārgā māsa, tā Kunga Jēzus Kristus vārdā celies un staigā".

Šajā pašā brīdī es piecēlos, ieelpoju ar pilnu krūti gaisu un kļuva pilnīgi vesela. Apsēdos un sāku ēst. Pateicos Dievam ar savu meitu par man izdarīto brīnumu- izdziedināšanu no tik smagas slimības. Dārgo, mīļo brāli, tas vēl nav viss. Vienlaicīgi Dievs mani bija izdziedinājis arī no neauglības. Es jau trīspadsmit gadus nespēju dzemdēt; un ārsti bija apstiprinājuši, ka man nekad vairs nebūs bērnu. Vīrs mani sauca par neauglīgu un vienmēr teica: "Man vajadzīgs dēls, bet no tevis nav". Kad pēc dziedināšanas visi izklīda, tad meita sāka lūgt Dievu: "Modini māmiņas spējas, dod viņai dēlu".

Dievs atgriezta vīru atpakaļ; un 1968.gada 1.janvārī deva mums nevis vienu, bet gan divus dēlus. Mans vīrs ļoti vēlējās jūs redzēt. Arī šogad pirmajās aprīļa dienās gaidām ģimenes papildinājumu. Lūk, ko mūsu dienās dara mūsu brīnišķīgais Pestītājs! Dārgo brāli Eduard Albertovič, Jūs mani nepazītu, ja tagad redzētu. Es biju tieva un nēsāju 44. un 46.izmēra apģērbus, bet tagad man der 50.izmērs. Veselība man ir teicama. Bezgalīga pateicība vīrs zemes un debesīs mūsu brīnišķīgajam Pestītājam par Viņa žēlastību un brīnumiem."

MIEGAINĪBA

Reiz kādā garīgā sanāksmē Limbažos dažas rindas man priekšā kāds no draudzes locekļiem snauda dievkalpojuma laikā. Svētais Gars mani ierosināja, un es piecēlos no savas vietas, pieskāros snaudošajam pie pleca un skaļā balsī

pavēlēju: "Sātan, Jēzus Kristus vārdā izej un nenāc vairs atpakaļ!"

Snaudošais pamodās un visu dievkalpojuma laiku vairs nesnauda. Tās draudzes mācītājs apvainojās par šādu manu rīcību un paziņoja man, ka savās sapulcēs vairs nekad neļaus man runāt. Brālis, kurš bija dziedināts no snaudulības, man bija ļoti pateicīgs. No tā laika viņu nekad vairs nemocija miegainība. Viņš par to liecināja arī savam mācītājam.

BRĀLIS KAPTANS UN MĀSA KIRPIČEVA NO PLESKAVAS PILSĒTAS

Pēc lūgšanas pie brāļa Gunāra es apmeklēju brāli Kaptanu, kas bija slimnīcā. Viņš jau četrus mēnešus atradās nāvei nolemto palātā. Tur apmeklētājus ielaida jebkurā laikā, un māsa dežūrēja pie viņa gultas dienām un naktīm. Slimnīcā, tikko kā mēs bijām kopīgi pielūguši Dievu, pēc lūgšanas tas Kungs viņu izdziedināja. Es aizgāju, bet viņš lielā priekā, ka ir izdziedināts, izrakstījās no slimnīcas un aizgāja pie mācītāja Strēļa.

Brālis Kaptans pēc tam aizbrauca uz Tilžu, kur viņš bija sludinātājs un vadīja arī Svētdienas skolu. Reiz pēc dažiem gadiem viņš Ziemsvētkos redzēja parādību, ka viņam blakus atrodas tā Kunga eņģelis un saka: "Es drīz tevi ņemšu pie sevis". Patiešām, jau 29.decembrī viņš aizgāja mūžībā, atstājot sievu un četrus bērnus. Tas Kungs viņu bija paņēmis savos mājokļos.

Māsa Kirpičeva strādāja Pleskavā par inženieri un atveda šurp savu slimu māti. Mēs visi kopā lūdzām pēc dziedināšanas, bet viņa nekādu palīdzību nesaņēma. Tas Kungs laikam bija vēlējis ar viņu rīkoties citādi. Tad māsa Kirpičeva lūdza mani aizbraukt pie viņiem, ja mātei paliks sliktāk. Viņa solījās man uzrakstīt vēstuli, ja radīsies pēc tā vajadzība.

Tā arī notika. Pēc trim mēnešiem viņa rakstīja, ka mātei paliekot aizvien sliktāk. Vēstulē bija rakstīts: "Brāli Buholc, atbrauciet pie mums. Mana māte rej kā suns un urkšķ kā cūka".

Kad mēs ar sievu aizbraucām uz Pleskavu un iegājām viņas istabā, mums pastāstīja, ka ļaunais gars liek slimniecei katras piecas minūtes celties augšā no gultas. Slimniece bija vāja un tikko kā dzīva. Sātans bija pavēlējis viņai katru dienu apēst divus kartupeļus un izdzert karoti izkausēta margarina.

Tad es nolēmu slimnieces istabā ierīkot lūgšanas altāri. Mēs no rīta un pusdienās skaļi lūdzām Dievu. Mēs nolēmām atteikties no ēšanas, kamēr sātans šo slimniecei nebūs atstājis.

Pagāja divas dienas, kurās mēs tikai lūdzām. Naktī uz trešo dienu mēs aizgājām gulējām tikai ap trijiem no rīta. Māsa Kirpičeva piecēlās, uzvilka halātu un sacīja: "Mēs te gavējam, lūdzam, bet tas Kungs mūsu lūgšanas nepaklausā".

Tad es prasīju mātai Olgai, vai viņai nav kāds slepens grēks. Viņa atbildeja, ka pie sevis neko ļaunu nejūtot. Viņas sirds Dieva priekšā esot skaidra. Tad es teicu: "Labi, tagad tikai gaidīsim; un Dievs savu darbu izdarīs".

Tā arī mēs pēc tam neaizmigām. No rīta mēs nolocījām ceļus pirmajā lūgšanā. Pēkšņi atvērās durvis, un pa tām ienāca Pleskavas baptistu draudzes padomes priekšsēdētājs Mihails Timofejevičs un nolocīja ceļus man blakus. Mēs vēl nelūdzām. Viss bija klusu. Pār visiem bija nonācis Dieva spēks. Es redzēju, ka arī ienākušais brālis jūt šo spēku. Tad Svētais Gars man teica: "Mans bērns, tagad iestāties tas mirklis, kad tev ir jāpavēl, lai sātans iziet". Es pacēlu labo roku un teicu: "Jēzus Kristus vārdā, sātan, atbrīvo viņu un izej no tās!"

Tajā pašā mirklī māte, kura gulēja gultā, apsēdās un normālā balsī sacīja: "Oļā, mums ir viesi? Vai tu viņus apkalpo?" Visu laiku viņa mūs neredzēja.

Tagad viņa bija priecīga, jo bija darīta brīva. Tad padomes priekšsēdētājs teica: "Dievs mani atveda, lai es redzētu slimnieces dziedināšanu".

Bet mēs jau lūdzot bijām sākuši zaudēt cerību uz slimnieces dziedināšanu.

KĀ DIEVS MAN ĻĀVA AIZŅEMTIES NAUDU

Pie manis atnāca kāds cilvēks un teica, ka viņam nav, kur dzīvot un ka viņam esot jāatpērk māja. Viņš lūdza man aizdot viņam naudu. Un es atdevu viņam visu, kas man bija. Kad viņš man prasīja vēl, tad es aizņēmos no citiem un viņam atdevu 4000 rubļus. To redzot, brāļi man ieteica viņu nodot milicijā par krāpšanu. Bet es atteicos tikai tāpēc, ka, pirms es viņam devu naudu, lūgšanā biju jautājis Dievam, ko darīt? Vienmēr es biju saņēmis apstiprinošu atbildi, t.i., ka man viņam ir jāaizdod šī nauda. Ne katru reizi mēs noprotam, kādēļ Dievs mūsu dzīvē pielaiž vienu vai otru rīcību, bet, neskatoties uz to, mums viņam ir jāpaklausa visās lietās. Pēc tam šis man nepazīstamais cilvēks saslima un man nācās viņu apkopt. Viņš gulēja manā gultā divas nedēļas; un tad kļuva vesels. Kad viņš brauca prom, es viņam jautāju: "Vai es visu izpildīju, ko tu vēlējies?" Viņš atbildēja: "Jā!"

Tad es viņam sacīju: "Tagad es tevi nododu debesu prokuratūras pārziņā". Viņš atsveicinājās no manis, apraudājās un aizbrauca.

Tajā laikā brāļi sāka meklēt, kam es esmu parādā un kā piespiest mani ātrāk atdot šo naudu. Es viņiem atbildēju, ka debesis čeki jau ir izrakstīti un es viņiem parādā nepalikšu.

Pēkšņi no ārzemēm sāka nākt sūtījumi. Manas sievas tante un daži no maniem draugiem, kuri kara laikā bija nokļuvuši ārzemēs, sāka sūtīt mums palīdzības paciņas.

Viņi neko nezināja par manām grūtībām, bet Dievs viņu sirdis atdarīja un pierādīja, ka Viņš savējos neaizmirst. Ar atsūtītajām mantām es atmaksāju visus savus parākus. Tik vienkārši Dievs var likt uz sirds palīdzēt un ar to pašu lieku reizi pierādīt Svēto Rakstu patiesību, ka savus bērnus Viņš bēdās neatstāj.

Kad visi parādi ar Dieva palīdzību bija nomaksāti, ieskaitot procentus, sūtījumi no ārzemēm strauji izbeidzās.

TAS KUNGS DZĪVO!

Arņa Mūrnieka kāzās dievnamā tiku paralizēts. Tur Svētais Gars man norādīja, kas būs debesis. Mājās atvests un guļot uz dīvāna, es redzēju Jēzu Kristu. Tas Kungs man teica: "Es dodu tev trīs mēnešus atvaļinājuma". Pēc trim mēnešiem tas Kungs man parādījās pie loga. Sienas atbīdījās, un Viņš teica, ka mans atvaļinākums tiek pagarināts vēl par vienu mēnesi. Pēc tam es uzreiz piecēlos un sāku staigāt.

HIPNOZE

Daudzi ticīgie domā, ka hipnoze ir spēks, kurš pieder Dievam, ja viņi to lieto, lai liktu smēķētājiem pārtraukt smēķēt un dzērājus atradināt no dzeršanas.

Jēzus ir nācis, lai mūs atbrīvotu no sātana spēkiem. Visumā darbojas divi spēki. No Svētajiem Rakstiem mums ir zināms, ka Dievs radīja eņģeli, kas savā iedomībā sacēlās pret pašu Dievu. Tāpēc Dievs viņu izsvieda no debesīm.

Kas attiecas uz ticīgiem, kas lieto slimnīcās hipnozi, tad varu pastāstīt, ko esmu piedzīvojis ar cilvēkiem, kuri bija iesaistījušies hipnozes darbībās.

Kad es tikko kā biju kļuvis ticīgs, man bija darīšana ar vienu hipnotizētāju, kurš divus gadus Maskavā bija tajā

skolojies un nodarbojies. Mājās viņš man rādīja grāmatas, pēc kurām viņš mācījās; un visur tur bija lietots vārds "es". Taču Bībelē ir visur norādīts darboties Jēzus Kristus vārdā.

Bet Svētos Rakstos Vecajā Derībā ir vieta: "Jums nebūs griezties pie zīlniekiem un pareģiem, nemeklējiet tos, lai pie tiem nesagānītos. Es esmu tas Kungs, jūsu Dievs!"

Šīs vietas no Svētiem Rakstiem aizliedz vārdot.

Pēc neilga laika viņš atgriezās pie Dieva, izsūdzēja savus grēkus un bija ļoti sirsnīgs ticīgais, tikai ļoti baidījās no sātana spēkiem.

Kāds pazīstams ārsts, darbodamies par hipnotizētāju, palika vājprātīgs un nomira, bet viņa vietnieks, labsirdīgs un patīkams cilvēks, pēc dažu gadu ilgas darbošanās slimnieku dziedināšanā ar hipnozi samaitāja savu raksturu un kļuva ļoti nervozs.

Dieva bērnus mūsu Kungs Jēzus cenšas pasargāt no hipnozes, līdzīgi kā no burvībām un apvārdošanām.

NOSLĒGUMS

Pamats manai ticībai nāk no sekojošām Rakstu vietām:

1) Mēs esam sagatavoti svētai dzīvei. Efeziešiem 1:4:

It kā Dievs mūs Kristū izredzējis pirms pasaules radīšanas, ka mēs būtu svēti un bezvainīgi Viņa priekšā mīlestībā.

2) Dievs mūs ir radījis dēļ tā un tam speciāli ir sagatavojis. Efeziešiem 2:10:

Jo mēs esam Viņa darbs, radīti Kristū Jēzū uz labiem darbiem, uz kuriem Dievs mūs papriekš ir sataisījis, ka mums tajos būs jāstaigā.

3) 1.Pētera 1:15-16:

Bet kā jūsu Aicinātājs ir svēts, tā arī jūs topiet svēti visā dzīvošanā. Jo ir rakstīts, esiet svēti, jo Es esmu svēts.

Kas saņem grēku piedošanu, tiek nomazgāts Jēzus Kristus asinīs un saņem gudrību no augšienes.

Vecāki dod bērniem izglītību, bet Dievs man atklāsmē atklāja, ka no 7.-14.pantam Efeziešu grāmata ir sarakstīta kā vidusskolas mācību programma.

Tā jau ir augstākā izglītība- saņemot vēl arī Svētā Gara kristību- Garā izzināt Jēzu Kristu, uzzināt, cik Viņš ir liels. Viņš ir augstāks par katru varu, visām zemes valdībām, spēkiem, pavēlniekiem, pāri visiem vārdiem ne tikai šajā laikā, bet arī nākamajā mūžībā.